

ตัวอย่าง

ศัตรูรักป่วนหัวใจ

ญาณา

“ย้ายดอกไม้” แสนสวยอย่างฉันทำเวรทำกรรมอะไรไว้เนี่ย
งานดูเลิศศิลป์คนแรกในชีวิตของฉันถึงต้องเป็น “นายก่อนหิน”

คีตรักป่วนหัวใจ

ญานา เขียน

ฉบับ ebook

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
ไม่อนุญาตให้คัดลอกหรือดัดแปลงเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเผยแพร่
เว้นแต่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษร
จากทางสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

บรรณาธิการบริหาร ณิชฐพงษ์ กำเนิดทิม
บรรณาธิการเล่ม เพลินตา รักการอ่าน
แบบปก-รูปเล่ม พี่น้องสีคราม
พิสูจน์อักษร ชมพูนุท ปัญญา

จัดทำโดย สำนักพิมพ์พี่น้องสีคราม
395/61 ซอยพงษ์เพชรนิเวศน์
ถนนประชาชื่น แขวงจตุจักร
เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900
e-mail: iblue_brothers@yahoo.com

จากใจนักเขียน

นิยายเรื่องนี้เคยลงในถนนนักเขียน...และนิตยสาร
ไอน้ำมาก่อนในชื่อดอกไม้กับนายก้อนหิน ก่อนจะได้รวมเล่มกับ
สนพ. Loveberry Book เมื่อปี 2550 และเปลี่ยนเป็นชื่อ ศัตรูรัก
ป่วนหัวใจ

ตอนนี้ได้ทำในรูปแบบอีบุ๊กส์ สำหรับคนที่พลาดในฉบับรูป
เล่ม อ่านแล้วก็แนะนำติชมกันได้คะที่หน้าเว็บหรือ <http://www.facebook.com/junita.darapin>

จากใจ

ญาณา (จูนิตา, ดาราพิณ)

สามารถพูดคุยหรือทักทายกันได้ที่แฟนเพจคะ

facebook

www.facebook.com/junita.darapin

ตอนที่ 1

พอมาทรุดนั่งบนโซฟาในห้องนั่งเล่น ดอกไม้หีบ
ริโมทที่วางอยู่บนโต๊ะตัวเตี้ยตรงหน้าคเปิดทีวี เบ้าปากแทบจะตันที่
เมื่อเห็นภาพของนักร้องเพลงป๊อปบร็อกคนดังของค่ายยักษ์ใหญ่ กำลัง
โยกหัวอย่างเมามันส์ กับเพลงรักหนักบาลของนักร้องรุ่นใหม่

ดอกไม้กำลังจะกดเปลี่ยนช่อง แต่น้องชายก็ถลามาดึงริโมท
จากมือเธอ

“โห...พี่หินแท้จริงนะพี่ดอกไม้ เพลงก็เพราะ เสียงพี่หินก็ดีมาก
เลย” เสียงร้องอย่างชื่นชมของคนเพิ่งเดินมานั่งแหมะข้างๆ ตัวนั้น
ทำให้ดอกไม้หันไปค้อน

“ไม่เห็นแท้ เพลงก็ไม่เพราะ เสียงก็เหี้ยเหมือนควายถูกเชือด!”
ดอกไม้ว่า พลางทำหน้าหยันๆ

“พี่ดอกไม้ นี่ไปว่าพี่หินขนาดนั้น...สงสัยยังโกรธเรื่องเก่าๆ
ลืมนั้นไปบ้างเถอะพี่ เดี่ยวแ่ก่อนวัยไม่รู้ด้วยนะ อ้อ!” ยังไม่ทันพูด
จบประโยค ก็ถูกพี่สาวป้าบเข้าที่กะโหลก

“แกเข้าข้างมันทำไมวะไอ้คะน้ำ ฉันทนี่...เป็นพี่ของแก ไม่ใช่ไอ้
ก้อนหินนั่นซะหน่อย ฉันทนี่จะโกรธจะเกลียดมันไปจนวันตายรู้ไว้เสีย
ด้วย!” ดอกไม้พูดอย่างเข่นเขี้ยว

“งั้นตามใจผมไม่ยุ่งด้วยแล้ว พี่จะเกลียดจะโกรธพี่ห็นยังงี้ก็ตามใจ แต่ผมชอบพี่ห็นนี่นา พี่ไม่ต้องมายุ่งกับผมนะ”

คะน้ำว่าอย่างมีอารมณ์ ถึงจะพอเข้าใจสาเหตุ ที่พี่สาวทั้งโกรธและเกลียดก่อนห็น นักร้องชื่อดังที่เป็นคนจังหวัดเดียวกัน แถมเป็นคนบ้านใกล้เคียงเหมือนกัน แต่ไม่คิดว่าพี่สาวจะเอาเรื่องสมัยเด็ก ๆ มาเป็นจริงเป็นจังขนาดนี้

“เออ...ฉันไม่ยุ่งกับความชื่นชอบไว้สาระของแกก็ได้ แต่อย่ามาชื่นชมมันให้ฉันได้ยินอีกก็แล้วกัน!” ดอกไม้บอกน้องชาย ทำหน้ายักษ์ใส่

“พี่ดอกไม้ ทำหน้าเข้า สวยก็ไม่สวย ระวังเถอะจะหน้าแก่ก่อนวัย หาแฟนกันไม่ได้พอดี โห้ย! มาตีผมทำไมนี่”

“แกปากเสียทำไมล่ะ เรื่องของฉัน ไม่มีแฟนก็ไม่เห็นตาย ฉันอยู่คนเดียวได้ก็แล้วกัน”

“ครับ ๆ ๆ หูฉิ่งมัน ที่บ้านนี้ยังหางานทำไม่ได้” คะน้ำประชดประชัน

“อย่ามายุ่งเรื่องฉันนะ!” ดอกไม้ว่า

“นี่สายแล้วนะ แกไม่ไปเรียนหรือยังงี้” ดอกไม้ถามขึ้น

“วันนี้มีเรียนวิชาเดียวตอนบ่ายโมงผมเลยไม่ไป จะไปดูพี่ห็นเล่นคอนเสิร์ตดีกว่า”

“อะไรนะ!” ดอกไม้หันมาทางน้องชายทันที

“แกขาดเรียน เพื่อไปดูคอนเสิร์ตไ้บ้านนั่น!”

“โถ...พี่ นาน ๆ ที่ผมจะขาดเรียนหรือกะ มันไม่ทำให้ผมการเรียนแย่หรอกนั่น”

“แกจะบ้าไปถึงไหน!” ดอกไม้โวยเสียงดังลั่น ก่อนจะหยิบหนังสือสมัครงานเดินออกไปจากห้องนั่งเล่น ตรงไปยังห้องครัว

“ซังกาแพ่เผื่อผมบ้างนะพี่” คะน้ำตะโกนบอกพี่สาว

“วันนี้แกชงกินเองละกัน!” ดอกไม้ตะโกนตอบ

คะน้ำสายหน้า นึกระอาพี่สาวครามครัน พอคุยเรื่องพี่หิน ที่รักก็เป็นแบบนี้ทุกที เคยชงกาแฟให้ก็ไม่ทำ แค่ว่าเขาจะไปดู คอนเสิร์ตของพี่หินเท่านั้นแหละ...เป็นเรื่อง!

ดอกไม้หนึ่งตีหมาแพ้อยู่ในห้องครัว พลังพลิกดูหนังสือสมัครงานอย่างเบื่อหน่าย ด้วยว่าไม่มีงานตามสายที่เธอเรียนจบมาเลย

ดอกไม้เรียนจบด้านประชาสัมพันธ์มาสองเดือนแล้ว หวังว่าจะเป็นพี่อาร์สาวสวย สง่า มากความสามารถในบริษัทเอกชนหรู ๆ ลักแห่ง แต่งานที่ไปสมัครทิ้งไว้หลายที่ก็ยังไม่เจ็บบ...

ภายในสิ้นเดือนซึ่งเหลืออีกสิบวัน ถ้าเธอยังหางานทำไม่ได้ ดอกไม้จะถูกพอกับแม่พาตัวกลับไปอยู่บ้านสวนที่ราชบุรี บ้านเกิดของเธอตามสัญญาที่ให้ไว้ กลับไปทำสวนดอกไม้สวนผักอย่างที่พ่อแม่ต้องการจากลูกสาวคนเดียว...ที่ไม่อยากให้อยู่ไกลตานัก

“พี่ดอกไม้ พี่ไซ้เจียวโทร.มา” คะน้ำตะโกนมาจากห้องนั่งเล่น

ดอกไม้วางหนังสือลง ก่อนจะเดินเอื่อยเฉื่อยไปยังห้องนั่งเล่น ‘ไซ้เจียว’ เป็นเพื่อนแตัวของดอกไม้ ที่เรียกได้ว่าเป็นเพื่อนสนิทคนหนึ่งในกลุ่ม

“ว่าไยยะนั่งไซ้เจียว วันนี้แกจะเมาท์อะไรฉันก็ไม่ว่านะ แต่อย่าเมาท์เรื่องผู้ชายให้ฉันฟังนะ เปื่อ! วันนี้ยังอารมณ์ไม่ดีอยู่ด้วย” ดอกไม้เอ่ยตักคอเพื่อนแตัว ด้วยส่วนใหญ่ไซ้เจียวโทร.มาไม่เคยมีเรื่องอื่นเลยนอกจากเรื่อง ผู้ชาย ๆ

“เออ...ฉันไม่พูดเรื่องผู้ชายก็ได้ แต่จะพูดเรื่องงานนะนั่งดอกไม้” อีกฝ่ายแกล้งลากเสียง ให้ดอกไม้ฉันเล่น

“ไม่ต้องกวนประสาทแต่เข้าหอรอกนะ แกมีอะไรก็ว่ามา” ดอกไม้เอื่อยเสียงแข็ง

“คือจี้แก...เมื่อวานฉันไปสมัครงานที่ค่ายเอวีมานะ”

ชื่อบริษัทที่เพื่อนแต่เว่ยมานั้น ทำให้ดอกไม้ชะงักไปชั่วคราว ด้วยว่ามันเป็นค่ายเพลงยักษ์ใหญ่ ที่ผลิตงานบันเทิงครบวงจร เป็นค่ายเทป ผลิตหนัง ละคร และรายการบันเทิงต่าง ๆ มากมาย และที่ทำให้ดอกไม้พูดไม่ออกจริงๆ ก็คือ นายก้อนหิน เป็นนักห้องในสังกัดเอวี่นั่นเอง

“แล้วไง...แกได้เป็นพ็อร์สมใจอยาก” ดอกไม้เอ่ย

“ไม่ซ่ายย มันดีกว่านั้นนะแก”

“อะไรละ ล้างล้างมรีใจ”

“ยัยบ้านี้ กวนประสาทจริง เป็นฝ่ายดูแลศิลปินหอรอกยะ”

“ก็เหมาะกับแกนี่ แกมันบ้าตาราใจ” ดอกไม้แตกตัน

“เออ ๆ เหมาะมาก เพราะอย่างฉันคงเป็นพ็อร์ไม่ได้ เพราะหน้าไม่ให้”

“อือ...ดีนะที่รู้ตัว”

“น้อย ๆ หน่อย ยัยดอก...ไม้ บังเอิญว่าพ็อร์ยังไม่มีตำแหน่งว่างเท่านั้นแหละแก แต่จะว่าไปงานมันก็ได้แตกต่างกันักหอรอก ก็ต้องดูแลศิลปินเหมือนกัน เพียงแต่พ็อร์ต้องติดต่อกับสื่อ และดูแลข่าวประชาสัมพันธ์ต่าง ๆ ด้วยเท่านั้นเอง”

“อือ...” ดอกไม้ครางเบา ๆ

“นี่ยัยดอกไม้ ถ้าแกยังหางานทำไม่ได้นะ แกน่าจะมาสัครที่นี้ดูนะ เพราะเขายังขาดคนอยู่ จบมาใหม่ ๆ อย่างเรา ไฟแรง เขาชอบนะ”

“โอยย จะให้ฉันไปคอยซื้อข้าวซื้อน้ำให้พวกตารา นักร้องแบบนั้น ฉันทำไม่ได้หอรอก” ดอกไม้พูดแบบหยัน ๆ

“แกก็พูดซะ...มันไม่ต้องขนาดนั้นหอรอก แคเราดูแลแบบจัดการทุกอย่างให้เป็นไปตามงานที่กำหนดไว้เท่านั้นนะ”

“อือ...ขอบใจนะไข่เจี๊ว แต่ฉันจะลองหางานที่ตัวเองอยากทำ

จริงๆ ตุ๊กก่อนนะ” ดอกไม้เอ่ยออกไปเสียงอ่อนลง ด้วยรู้ว่าอย่างไร
ไซ้เจียวก็เป็นเพื่อนที่ยังหวังดีกับเธอเสมอมา และไม่เคียดือสา
อารมณ์บ่าบอของเธอ มาตั้งแต่ไหนแต่ไร

“ไม่เป็นไรไว้ย เอ็นนี่แกว่างเปล่าละ ไปกินข้าวกันนะ ฉันนัด
ยัยพิมกับข้าวปั้นแล้ว ที่เซ็นทรัล ปิ่นเกล้าล่ะ นลองได้งานง”

“ก็ได้...ก็โหมงละ”

“ห้าโมงเย็นละกัน ที่ร้านสุกี้ทะเล”

“จ๊ะ”

ดอกไม้วางโทรศัพท์ลง กำลังจะเดินกลับไปยังห้องครัว น้อง
ชายก็เอ่ยขึ้นว่า

“พี่...วันนี้ผมขี้มรดกหน่อยนะ”

“ไม่ได้! ฉันจะออกไปข้างนอกเหมือนกัน”

“พี่นะ...วันนี้ผมหนักนุ้ยไว้นะ ว่าจะไปรับเขากับเพื่อนง”

“เรื่องของแก”

“นะ...พี่ดอกไม้” ค่ะน้ำปราดเข้ามาจับแขนพี่สาวมองอย่าง
วิงวอน

“แกจะเอารถฉันไปอวดสาวหรือคะน้ำ ไร้สาระ ถ้าผู้หญิงจะ
รักแกนะ ก็ควรรักที่ตัวแกสิ มันไม่เกี่ยวว่าแกจะมีรถไปรับเขาหรือ
เปล่า”

“โอ...พี่ มันนานง ครั้งนะ และนุ้ยเขาก็ไม่ได้เป็นคนแบบนั้น
หรอก เพียงแต่ครั้งนี้มีเพื่อนง เขาไปด้วยไง ผมก็ไม่อยากให้เขารู้สึก
ว่าแฟนไม่มีอะไรเลย เมื่อเทียบกับแฟนเพื่อนง เขา” ค่ะน้ำอธิบาย
ยี่ดยาว

“เออๆ เอาไปเลยคะน้ำ ไร้คารุณจจริง!” ดอกไม้ตัดบท ก่อนจะ
เดินไปยังห้องครัว

นั่งถอนหายใจอย่างเบื้อหน้ายตั้งแต่เช้า พอเปิดทีวีก็เจอหน้า

ไอ้ก้อนหิน เธอก็เริ่มอารมณ์บูดต่อเนือง...เมื่อน้องชายขาดเรียน เพื่อไปดูคอนเสิร์ตมันอีก แล้วไซ้เจียวก็ยังคงมาชวนไปทำงานที่ค่ายเทป ที่ไอ้ก้อนหินลังกัต่ออยู่อีก มันล้วนเป็นเรื่องน่าหงุดหงิดทั้งนั้นเลย

จริงๆ แล้ว ดอกไม้ไม่ใช่คนเจ้าคิดเจ้าแค้นแบบเด็ก ๆ อย่างที่น้องชายกล่าวหา แต่เรื่องที่ก้อนหินมันทำกับเธอสมัยก่อนนั้น ล้วนเป็นเรื่องที่ไม่น่าอภัยทั้งนั้น!

บ้านของดอกไม้กับก้อนหินอยู่ที่ราชบุรี รั้วบ้านติดกัน ทั้งครอบครัวของเธอและก้อนหิน รู้จักมักคุ้นกันมาหลายชั่วอายุ ตั้งแต่รุ่นปู่ย่า ตายายก็ว่าได้ ทั้งสองครอบครัวรักใคร่สนิทสนม

มีเพียงดอกไม้กับก้อนหินเท่านั้น ที่ไม่รักใคร่สนิทสนมเหมือนคนอื่นในครอบครัว ทั้งสองเป็นคู่อริกันมาตั้งแต่จำความได้ จริงๆ แล้วก้อนหินอายุมากกว่าดอกไม้สองปี แต่ดอกไม้ไม่เคยเรียกก้อนหินว่า “พี่หิน” อย่างเช่นที่ควรเรียกคนอายุมากกว่า ตรงกันข้ามดอกไม้เรียกก้อนหินว่า ‘ไอ้ก้อนหิน’ มาตลอด

เรื่องขัดแย้งของทั้งสอง มันก็เริ่มขึ้นตามแบบเด็ก ๆ ที่ไม่ค่อยถูกกัน ตามประสาเด็กผู้ชายชอบแกล้งเด็กผู้หญิงตัวแสบ

“ยัยฟันหลอ” นั่นเป็นการเรียกขานของก้อนหิน ซึ่งล้อเลียนดอกไม้ เวลาที่ฟันน้ำนมของดอกไม้หลุดไปที่ละซี่ และที่ดอกไม้เกลียดก้อนหินสุดขีดก็คือ ก้อนหินมีหมาตัวหนึ่งชื่อ “กะพรวน” มันนิสัยเหมือนเจ้านายมัน คือชอบแกล้งดอกไม้ เวลาที่เธอยืนกินลูกชิ้นปิ้ง อยู่ที่สนามเด็กเล่น มันชอบวิ่งกระโดดมาแย่งลูกชิ้นจากมือดอกไม้ไปกินหน้าตาเฉย และไอ้ก้อนหินมันก็หัวเราะชอบใจ นั่นยิ่งทำให้ดอกไม้โกรธมาก จนคว้าไม้ไล่ตีทั้งหมาทั้งคนกระเจิงไปเลย

เด็กผู้หญิงย่อมเกลียดดูดอกไม้ก็เช่นกัน ไอ้ก้อนหินก็รู้ดี เลยโยนงูเขียวตัวเล็ก ๆ ใส่ที่ตัดดอกไม้ จนเธอร้องกรี๊ดลั่นห้องเรียน และก้อนหินก็ถูกครูทำโทษหนัก ด้วยการให้ล้างห้องน้ำเป็นเวลาร่วมสอง

อาทิตย์ ในยามที่ก้อนหินขัดห้องน้ำด้วยหน้าตาเหม็นบูด ดอกไม้
แกลังเดินผ่านหน้าห้องน้ำ ก่อนหัวเราะเยาะใส่อย่างสาแก่ใจ แต่มัน
ก็ไม่ได้ทำให้ก้อนหินเลิกแกลังเธอได้ เขายังแกลังขโมยยางลบ เอา
หมากฝรั่งมาติดผม สารพัดที่จะสรรหาวิธีกลั่นแกล้งอยู่ตลอด

และเรื่องที่ก้อนหินทำกับเธอได้อย่างเจ็บแสบมากที่สุด เป็น
เรื่องที่แสนอัปอาย คือเรื่องเธอฉีรดที่นอน แล้วมันเอาไปลื้อที่
โรงเรียน จนดอกไม้อายเพื่อน ๆ โดยเฉพาะเพื่อนผู้ชาย จริง ๆ แล้ว
เรื่องฉีรดที่นอน มันไม่น่าที่ไอ้ก้อนหินจะมารู้มาเห็นด้วยหรอก
หากว่าแม่ของดอกไม้ไม่เอาไปเล่าให้ป้าทิพย์ แม่ของก้อนหิน ในเชิง
เล่าสู่กันฟังประสาเพื่อนบ้าน ซึ่งกลุ่มมอกกลุ่มใจที่มีลูกสาวฉีรด
ที่นอนไม่เลิก แม้จะเรียนอยู่ชั้นปอหก แล้วก็ตาม

แต่เหตุการณ์ที่ทำให้ดอกไม้จดจำและเจ็บแค้นที่สุด คือตอน
ที่เธอเรียนอยู่ชั้นมัธยมสี่ ดอกไม้หลงรัก ‘พีธนู’ เพื่อนสนิทของก้อน
หิน ดอกไม้พยายามทำตัวให้น่ารัก เรียบร้อยขึ้น เพื่อธนูจะได้หันมา
สนใจ เพราะเขาเป็นคนรูปหล่อ และเด่นดังที่สุดในเวลานั้น เป็น
นักกีฬา และเรียนเก่งเป็นอันดับหนึ่งของชั้น แถมเป็นลูกชายของ
ผอ.โรงเรียน คุณสมบัติของธนูนั้นเป็นสิ่งที่สาว ๆ ในโรงเรียนใฝ่ฝัน
ทั้งนั้น

จริง ๆ ก้อนหินก็หล่อและเด่นดังไม่แพ้ธนู ด้วยก้อนหินเป็น
นักกีฬา นักดนตรีของโรงเรียน แต่ก้อนหินเรียนแย่มากที่สุดในชั้นเรียน
ก็ว่าได้ นั่นทำให้ดอกไม้ตราหน้าก้อนหินว่า ‘ไอ้โง่’

ความรักของดอกไม้ทำท่าจะสมหวัง เมื่อพีธนูหันมาให้ความสนใจดอกไม้ในระดับหนึ่ง แต่ไอ้ก้อนหินกลับทำลายความรักและ
ความฝันของดอกไม้เพียงแค่พริบตาเดียว

ในงานเลี้ยงส่งรุ่นพี ซึ่งก็เป็นรุ่นของก้อนหินกับธนูนั่นเอง
ดอกไม้ต้องออกไปเต้นประกอบเพลงแบบโซวี่เดี่ยว ด้วยการผ่านคัด

เลือกจากครูประจำชั้น แบบเนียนกับ ‘ทรายริน’ น้องสาวคนเดียวของก้อนหิน ที่แอบหลงรักพี่หนูเช่นกัน เป็นคู่แข่งหัวใจตัวฉกาจของดอกไม้ก็ว่าได้

งานวันนั้นทำท่าจะไปได้ดี เพราะดอกไม้มั่นใจในหน้าตาและท่าเดินของตัวเองว่าจะเป็นที่จุดเด่นให้หนูสนใจได้ แต่พอออกไปกลางเวทีก็ได้รับเสียงโห่ พร้อมเสียงหัวเราะอย่างขบขัน เพราะมีกระดาษแผ่นหนึ่งติดข้างหลัง และเขียนไว้ว่า... ‘เมื่อคืนฉันฉีรดที่นอน’

จะมีใครกล้าทำเรื่องทุเรศแบบนี้ได้ นอกจากไอ้ก้อนหิน ที่วันนั้นมันแอบมาป่วนเปียนหลังเวที และแอบยิ้มอย่างแปลกๆ ให้ก่อนที่เธอจะออกไปยังหน้าเวที

วันนั้นดอกไม้อับอายจนต้องร้องให้ออกมา และสาบานว่าชาตินี้จะเกลียดก้อนหินไปจนวันตาย เพราะนอกจากมันจะทำให้เธอขายชี้น้ำ มันยังทำให้เธอพลาดหวังจากพี่หนูอีกต่างหาก เพราะเขาหันไปคบหากับทรายรินอย่างเปิดเผย

พี่หนูกับก้อนหินก็ไปเรียนต่อกรุงเทพฯ และดอกไม้ก็เคยเห็นพี่หนูแวะเวียนมาหาทรายรินอย่างสม่ำเสมอ เธอแอบมองพวกเขาทั้งสองอย่างเศร้าหมอง และไม่เคยลืมว่า เพราะไอ้ก้อนหินแกล้งเธอให้ขายน้ำ พี่หนูถึงหันความสนใจไปยังทรายริน

ตั้งแต่ที่ก้อนหินเข้ามาเรียนต่อที่กรุงเทพฯ ก้าวเข้าสู่วงการบันเทิงด้วยการเป็นนายแบบ เล่นโฆษณา มิวสิควิดีโอ เดินแบบและสุดท้ายเป็นนักร้องเพลงป๊อปรีอกชื่อดังของค่ายเอวี ดอกไม้ก็ไม่เคยเจอก้อนหินอีกเลย เพราะเขากลับมาเยี่ยมบ้านก็ไม่เคยเจอดอกไม้ เหมือนกับว่าชะตาชีวิตทั้งสอง ไม่เคยจะโคจรมาเจอจะเจอกันได้อีก

เมื่อดอกไม้จบมัธยมปลาย ก็เข้ามาเรียนต่อมหาวิทยาลัยในกรุงเทพฯ เมืองใหญ่ที่ดอกไม้คิดว่าชะตาชีวิตตัวเอง คงไม่มีทางมาโคจรเจอจะเจอกับไอ้ก้อนหินและเธอก็สาปส่งไปไกลๆ และในใจก็

ภาวนาว่าอยากจะได้เจอพี่ธนูอีกครั้ง...
แต่ก็นั่นแหละ..คนเราเลี้ยงโชคชะตาไม่ได้อยู่แล้ว

ตอนที่ 2

ดอกไม้กระโดดลงจากรถเมล์อย่างทุลักทุเล ด้วย ยืนขาแข็งมาตั้งแต่ขึ้นรถ จนถึงห้างสรรพสินค้าชื่อดัง ซึ่งเป็นแหล่งนัดหมายกับกลุ่มเพื่อนสนิท ที่พร้อมใจกันมาเลี้ยงฉลองได้งานทำ พิมกับข้าวปั้นได้ทำงานด้วยกัน ที่บริษัทโฆษณาแห่งหนึ่ง คงมีแต่ดอกไม้ที่ยังหางานทำไม่ได้

เดินไปหาพวกผู้คนที่ไม่รู้หลังไหลมาจากไหน ตรงไปยังร้านสุกี้... กตโทรทัศน์ที่มีมือถือหาไข่เจียวให้ออกมารับ

“ทางนี้จ้า...” ไข่เจียวเดินออกมารับดอกไม้ หน้าตาเบิกบานจนดอกไม้หนักหม่นไส้

“แกทำหน้ายังกะได้ตำแหน่งนางงามเลยนะไข่เจียว” ดอกไม้แตกตื่น

“แหม...ก็หง่ะ กว่าจะหางานได้นี่ เดินจนรองเท้าสึกมาหลายคู่ล่ะ” ไข่เจียวว่า พลังสะบัดก้นงอนๆ นำหน้าดอกไม้ไปยังโต๊ะ ที่มีข้าวปั้นกับพิมนั่งรออยู่ก่อนแล้ว

“โง่แก...ทำหน้าที่กะตายเชียว” ข้าวปั้นเอ่ยทัก

“ก็ไปทำกับนั่งไข่เจียวเสียดก็หมดเรื่อง” พิมว่า

“ไม่ต้องเลยแก...ฉันหาของฉันเองได้ ไม่ต้องไปพึ่งนั่งไข่เจียว

มันห rokok” ดอกไม้ว่า ก่อนจะยกน้ำชาขึ้นดื่มอีกใหญ่

“เออ...ตามใจ” พิมว่า ก่อนจะหันไปสนใจอาหารที่อยู่บนโต๊ะ

“แต่ถ้าแกสนใจงานแบบฉันก็บอกละยัยดอกไม้” ไข่เจียวบอกเพื่อน

“จ้างฉันก็ไม่สนห rokok!” ดอกไม้ย้ำคำพูดตัวเองหนักแน่น เสียจนเพื่อน ๆ มองหน้าอย่างประหลาดใจ

“ดอกไม้...แกทำเหมือนว่าค่ายเอวี เขาเป็นศัตรูแกมาแต่ชาติปางก่อน” ข้าวปั้นตั้งข้อสงสัย

นั่นแหละดอกไม้ถึงอึ้ง มองเพื่อนทีละคนก็เห็นว่ากำลังจ้องเธออยู่อย่างสงสัยใคร่รู้

“ก็ไม่มีอะไร ฉันแค่เทคแคร์ใครไม่เป็นเหมือนนางไข่เจียวมันก็เท่านั้น”

ดอกไม้ว่า พยายามยิ้มละไม ก่อนจะตักหมีหยกเข้าปาก

“เออ...วันนี้มีคอนเสิร์ตที่ฮอลล์นะ ปานนี่คงใกล้เลิก อยากไปดูมากเลยอะ เพราะชอบหินร้องเพลงนะแก แต่เดี๋ยวไปทำงานก็คงเจอบ่อย ๆ” คำพูดของไข่เจียว ทำให้ดอกไม้กลืนหมีหยกยากลำบาก เพราะรู้สึกวันนี้เธอได้ยินชื่อก้อนหินมาหลายครั้ง ชักทนไม่ไหว

“เออ...แกไปทำงานที่เอวีแล้วก็พยายามตีชู้สินั่งไข่เจียว” ข้าวปั้นแฉะ

“ฉันนะภาวนาขอให้ได้ดูแลหินด้วยด้วยซ้ำแกเอ๊ย...”

“อ๊ย! คุณเรื่องไร้สาระอยู่นั้นแหละ กิน ๆ เดี่ยวกินเสร็จจะเข้าไปชอปปิ้งต่อ” ดอกไม้เอ่ยเสียงแข็ง จนเพื่อน ๆ มองค้อน

“แกเป็นไรวะ ยัยดอก...ไม้” ไข่เจียวถาม ค้อนควักเพื่อนสาวอย่างระอา

“ก็คุยแต่เรื่องไร้สาระอยู่ได้”

“แกนี่ประหลาดคน เอาเถอะ...แกหางานทำยังไม่ได้ก็เลย

หงุดหงิด” ไข่เจียวสุรูป ดอกไม้ก็เลยแต่แอบพ่นลมออกจากปาก

ทานสุกี้เสร็จก็พากันเดินช้อปปิ้งอย่างสบายใจ แต่ดอกไม้ก็แอบทำหน้าที่เพื่อน เพราะเธอเห็นเสื้อผ้าสวยถูกใจ แต่เงินในกระเป๋าไม่อำนวย นี่เพิ่งวันที่ยืมเอง แต่เงินในกระเป๋าเธอมีอยู่ไม่ถึงพัน...ดีที่ค่าสุกี้วันนี้ เพื่อน ๆ แซร์ค่าสุกี้กันเอง ด้วยว่าหางานทำได้ จึงอยากเลี้ยงเธอ ซึ่งเป็นคนเดียวที่ยังหางานทำไม่ได้ นั่นยิ่งทำให้ดอกไม้ลัดดกชุ่ม

ภายในสิ้นเดือนนี้ ถ้าดอกไม้หางานทำไม่ได้ คงต้องกลับบ้านไปทำสวนดอกที่บ้านแน่ ๆ เพราะนั่นเป็นข้อตกลงระหว่างดอกไม้กับพ่อและแม่ของเธอ อุตส่าห์ร่ำเรียนมา ยังไม่ได้ทำงานเลย จะกลับบ้านเสียแล้ว...คิดแล้วก็เศร้าหนัก

เธออยากพิสูจน์ตัวเองกับวิชาความรู้ที่ร่ำเรียน แต่พ่อแม่ก็โทร.มาเร่งเร้าดอกไม้ทุกวัน อยากให้กลับไปอยู่บ้าน ไปเป็นสาวขายขนม และตบท้ายด้วยความรู้สึกรักและห่วงใยในตัวลูกสาวคนเดียว ไม่อยากให้ใช้ชีวิตในเมืองใหญ่ที่เต็มไปด้วยอันตรายทุกรูปแบบ

ตอนที่ดอกไม้จะเข้ามาเรียนต่อในกรุงเทพฯ พ่อกับแม่ก็ไม่ยอมง่าย ๆ กระทั่งดอกไม้ประท้วงด้วยการขังตัวเองในห้องไม่ยอมกินข้าว นั่นแหละ พ่อกับแม่ถึงยินยอมให้เธอมาเรียนในกรุงเทพฯ ได้

“โอ๊ย! เดินยังไง ไม่ดูคนเลยนะ”

เสียงโวยวายที่ดังขึ้นนั้น ทำให้ดอกไม้รู้สึกตัว พร้อม ๆ กับเพื่อน ๆ กวูเข้ามาล้อมตัวเธอไว้

“ว้าย ริน่า” ไข่เจียวอุทานขึ้นอย่างตื่นเต็น และอีกหลาย ๆ เสียง ที่แข็งแ่งขึ้นมาในเวลาเดียวกัน

ดอกไม้เพิ่งมองผู้หญิงที่ยืนหน้าตมอยู่ตรงหน้า อ้อ...ยัยนักร้องชาแดนซ์แห่งค่ายเอวีนี่เอง

“ดอกไม้ขอโทษรีน่าลิ...” ไช้เจียวกระซิบซู่ข้างเธอ
“นั่นเดินชนคุณเธอ...” ดอกไม้ถาม ทำหน้าเหลว
“เออ..ไช้ นี่เธอยังไม่รู้ตัวอีกเธอ” รีน่ามองดอกไม้อย่างคน
โกรธจัด ด้วยใบหน้าสวยใสที่กำลังบิดเบี้ยว ร่างกึ่งั้นเทาราวกับ
ผีสิง

“ขอโทษก็ได้ค่ะ” ดอกไม้ว่าอย่างปลงๆ ด้วยไม่คิดว่าแค่เดิน
ชน จะทำให้คนเราโกรธจนหน้าตาบิดเบี้ยวได้ สงสัยจะคิดว่าตัวเอง
เป็นซูเปอร์สตาร์ที่ใครๆ ต่างพากันก้มหัวให้ พอไม่ถูกใจอะไรนิด
หน่อยก็เกิดอาการมีองค์ลง...

“ขอโทษก็ได้ หมายความว่าไง!” รีน่ากรีดเสียงขึ้น จนผู้คนที่
เดินไปมาต้องหยุดมุดดู

“ก็ขอโทษไงคุณ” ดอกไม้ยังเอ่ยเสียงเรียบ มองรีน่าด้วย
แววตาเวทนา

“คุณรีน่าขา...อย่าโกรธนะคะ ดอกไม้ขอโทษแล้ว อย่าโกรธคะ
อย่าโกรธ เตี่ยไม่สวยนะคะ คุณ...คนมามุดดูเยอะแยะไปหมดแล้ว
นะคะ” ไช้เจียวปราดเขาประชิดตัวนักร้องสาวขาแดนซ์ จนอีกฝ่าย
เริ่มรู้สึกตัวมองไปรอบๆ ข้าง พยายามบั้นหน้าให้คลี่ยิ้ม แล้วหันมา
ทางดอกไม้

“ไม่เป็นไรจ๊ะ ทีหลังเดินระวังหน่อยนะคะ” พูดด้วยเสียงนุ่ม
นวล แล้วส่งยิ้มให้กับผู้คนที่รายล้อมอยู่ ก่อนจะเดินหน้าเซิดจากไป

“มานี่เลยนั่งดอกไม้” ไช้เจียวดึงแขนเพื่อนสาวไปยังม้านั่ง ซึ่ง
อยู่ไม่ไกลจากบริเวณนั้น

“เดินเข้าไปชนเขาแล้วยังพูดจาเย้ยวน แกประสาทเสียไปแล้ว
รียังไงนั่งดอกไม้!”

“ก็ขอโทษแล้วไง” ดอกไม้ว่าหน้าตาเฉย ไม่สนใจสายตาของ
เพื่อนทั้งสามที่มองมาอย่างตำหนิ

“นั่นมันมันร้ายจะตาย มันไม่ตบแก็กก็บุญนักหนา” ไข่เจียวว่า
พลางจิ้มไปที่หน้าผากดอกไม้แรงๆ

“ขึ้นมาตบฉันนะ ฉันจะตบคืน” ดอกไม้ตอบเช่นเขี้ยว

“เออ...แก็กแง็งดอกไม้” ไข่เจียวแฉกดัน

“ดีนะที่ไข่เจียวมันกล่อมมันนั่นได้” พิมว่า และข้าวปั้นก็เอออ

“ก็ไข่เจียวมันถนัดงานแบบนี้ไง” ดอกไม้ได้โอกาสแฉกดัน

บ้าง

“เออ...ไม่ต้องเลยแก็ก...ที่ฉันทำไปนั่นเพราะเห็นแก็กไครล่ะ”

“ก็แก็กล้วยย่นมันจะขยำเอา เวลาที่เข้าไปทำงานที่เอวี
นะสิ...” ดอกไม้ว่า มองไข่เจียวอย่างรู้เท่าทัน จนไข่เจียวมองค้อน
แล้วเดินบิดสะโพกไปจากตรงนั้น

เมื่อคอนเสิร์ตจบลง คะน้ำก็คืบคั้นเข้าไปหาก้อนหินที่หลัง
เวที ด้วยต้องฝ่าด่านเจ้าหน้าที่ของบริษัทเอวี แต่พอหินหันมาเห็น
เขาท่ามกลางฝูงชน ที่จะเข้ามาหาเขา ก้อนหินก็วิ่งเข้ามาหา แล้วดึง
ตัวคะน้ำให้เข้าไปยังห้องแต่งตัว

“เฮ้ย ดีใจจริงๆ เลยคะน้ำมาได้ไง” ก้อนหินถาม ไบหน้าเขา
ระบายยิ้ม

“ก็มาดูคอนเสิร์ตที่นี่แหละ” คะน้ำตอบ

“เธอ..เออ...ทีหลังจะดูคอนเสิร์ตพีนะ บอกพีจะได้ไม่ต้องซื้อ
บัตร นี่เอาเบอร์โทรพีไปนะ” ก้อนหินหยิบนามบัตรจากกระเป๋า
สตางค์ให้คะน้ำ

“พีหินไม่ได้กลับบ้านเลยนะ” คะน้ำว่า

“อือ...ก็อย่างว่านะ ตั้งแต่เข้าวงการก็เหมือนนางยุ่งตลอด อีก
อย่างพ่อกับแม่ก็มาหาบ่อยๆ เลยไม่ได้กลับบ้านขบุรีเลย คะน้ำสบาย
ดีนะ ลุงปั้นกับป้าณี เออ...สบายดีนะ” ก้อนหินคิดจะถามถึงบางคน

แต่เขาก็ไม่กล้าเอ่ยชื่อนั้น

“ครับ ทุกคนสบายดีทั้งนั้นแหละ มีอยู่คนเดียววันนั้นแหละที่ไม่สบาย” ค่ะน้ำบอก

“ดอกไม้เป็นอะไรหรือคะน้ำ!” ก้อนหินถามเสียงตระหนก จนคะน้ำทำหน้างุนงง

“คือจี้พีหिन...พีดอกไม้เรียนจบ แต่ยังหางานทำไม่ได้ พ่อกับแม่อยากให้กลับไปอยู่บ้านไง แต่พีดอกไม้ยังไม่อยากกลับ ก็พยายามหางานทำให้ได้ เลยอารมณ์เสียบ่อย ๆ แค่นั้นเอง” ค่ะน้ำอธิบาย

“หรือ...” ก้อนหินยิ้มเก๋ ๆ

“เอาจี้นะ รอพีแป็บหนึ่งนะ ไปหาอะไรกินกัน”

“ครับ...แต่ผมมากับแฟนและเพื่อน ๆ นะครับ ตอนนี้อยู่ที่รถ”

“ไม่เป็นไร ก็ไปด้วยกันก็ได้”

“ครับ...” ค่ะน้ำรับคำด้วยสีหน้าเบิกบาน และยิงبانหนักเมื่อเดินออกมาจากฮอลล์ฝ่าผู้คนลงไปยังลานจอดรถ ผู้คนก็หันมามองซูเปอร์สตาร์อย่างก้อนหิน โดยเฉพาะสาว ๆ ค่ะน้ำเลยพลอยฟ้าพลอยฝนไปด้วย

“โห...สาว ๆ มองเพียบเลยพี” ค่ะน้ำเอ่ยเสียงตื่นเต้น จนก้อนหินหัวเราะขำ

“นี่รู้มั๊ย มันไม่ใช่แต่สาว ๆ หรอก กะเทย เกย์ โبز สาว แก่ แม่ฝ่าย โอยสารพัด เลือกไม่ได้เลยละคะน้ำเอ๊ย...”

“ถ้าเลือกได้ พีหिनจะเลือกแต่สาว ๆ สวย ๆ นั่นสิ” “เลือกพีสวานายมั้ง ฮ่า ฮ่า” ก้อนหินว่า ก่อนหัวเราะราวกับขบขันเสียเต็มประดา

“โอยผันไปเถอะครับพีหिन พีดอกไม้ยังไม่เกลียดพีอย่างสม่าเสมอแหละ”

“เออ...รู้แล้วนี่ ตั้งแต่วันนั้น ฉันก็รู้ว่า...เขาเกลียดพีธีรันดร
แน่ๆ” ปลายเสียงนั้นแผ่วเสียงจนคะน้ำลอบมองอย่างสงสัย ก็เห็น
แต่หน้าเรียวคม กับดวงตาหม่นแสง แต่เรียวปากยังคงแถมยิ้มกับ
ผู้คนที่ส่งเสียงร้องทักทาย

พอก้าวเข้ามาในคอนโดฯ ดอกไม้ก็กระแทกตัวลงนั่งบนโซฟา
ในห้องนั่งเล่น หยิบนิตยสารสมัครงาน ที่ซื้อติดมือมาทุกครั้งเวลา
ออกจากห้อง...พลิกไปมา พลางใช้ปากกาขีดแดงขีดเส้นตำแหน่งที่เธอ
ต้องการสมัคร ซึ่งมีอยู่หลายบริษัทที่ต้องการพนักงานฝ่าย
ประชาสัมพันธ์

เมื่อมองนาฬิกาสว่างเลยมาจะถึงห้าทุ่ม น้องชายก็ยังไม่หิวแหว
จะกลับ จริงๆ ดอกไม้ไม่ได้หวังน้องชายมากมาย แต่เธอรู้สึกหวัง
รถมากกว่า เพราะกลัวน้องชายจะขับเพลิน น้ำมันที่เพิ่งเติมเต็มถึง
เมื่อวานจะร่อยหรอ เพราะเธอไม่มีเงินเติมอีกแล้ว

อีกสิบวันถ้าเธอยังหางานทำไม่ได้ พ่อกับแม่จะมารับเธอกลับ
บ้านสวนแน่นอน

ดอกไม้นั่งครุ่นคิดอย่างกลัดกลุ้มอยู่ชั่วครู่ ก็เข้าไปอาบน้ำ
เตรียมตัวนอน เพราะพรุ่งนี้เธอต้องไปสมัครงานแต่เช้า...

ดอกไม้แต่งตัว ในชุดกางเกงขาสั้นและเสื้อกล้าม เป็นชุดนอน
สบายๆ อย่างที่เคยใส่เวลาอยู่ในห้องพัก ได้ยินเสียงซุกซลักอยู่ใน
ห้องนั่งเล่น น้องชายตัวดีคงกลับมาแล้ว ดอกไม้เลยผลึกประตูห้อง
นอนออกไป

“กลับเสียตึกเลยไอ้คะน้ำ...” ดอกไม้เอ่ยเสียงเข้ม ก่อนที่จะ
เห็นตัวน้องชายเสียด้วยซ้ำ

แล้วทันใดเธอก็ตะลึง เมื่อเห็นว่าน้องชายไม่ได้กลับมาคน
เดียว แต่มีคนที่เกลียดชังหน้ามาตั้งแต่เกิดโผล่เข้ามาด้วยกำลัง

ประคองร่างโง่งงของน้องชายคนเดียว

“ไอ้คะน้ำ! แก่มาหรือ” ดอกไม้กรี๊ดเสียงขึ้น

“นิดหน่อยน่า” ก้อนหินเอ่ยเสียงเรียบ

“ฉันไม่ได้ถามนาย!” ดอกไม้ตวาดหน้าบึ้งตึง

“ไหนล่ะห้องคะน้ำอยู่ไหน” ก้อนหินถาม พยุงร่างคะน้ำไว้ไม่ให้พับลงกับพื้น

“โน่น!” ดอกไม้ชี้มือไปยังห้องนอนของน้องชาย ก่อนจะทรุดตัวลงนั่งบนโซฟา ไม่สนใจน้องชายที่กำลังเมามาย และผู้ชายที่อยู่ๆ ก็โผล่หน้าเข้ามาในคอนโดฯ ทั้งที่ไม่เคยเจอกันมาหลายปี

ก้อนหินเดินออกมาจากห้องคะน้ำ มาหยุดอยู่ในห้องนั่งเล่น แอบมองร่างบางที่นั่งบนโซฟา และดอกไม้เหมือนจะรู้ตัวว่าถูกมอง จึงหันขวับมาทางเขาตาขวาง

“มองทำไม! เสรีจรรยาแล้วก็เชิญกลับได้แล้วละ” ดอกไม้ลุกขึ้นหันมาเผชิญหน้ากับชายหนุ่ม ที่เธอไม่ได้เจอมาหลายปี ถึงหน้าตา ก้อนหินจะหล่อขึ้นกว่าเมื่อก่อน แต่ดอกไม้ก็ยังเกลียดชังหน้าเขาเหมือนเดิม

ก้อนหินมองดอกไม้พรางยิ้มน้อยๆ อย่างขบขัน เขามองไปทั่วเรือนร่างบางนั้น ดอกไม้ยังเป็นเด็กสาวตัวเล็ก ๆ หน้าใส ตาเรียวคมและปากอ้ม มีผมดำขลับยาวถึงกลางหลัง

“ดอกไม้ เธอนี้ที่ปี ๆ ก็เหมือนเดิมนะ” ก้อนหินว่า ไบหน้าเขายังยิ้มละไม

“เออ...ก็คนคนเดิมนี่ พุดมากนะ! กลับไปได้แล้วฉันจะปิดประตู จะเข้านอนแล้ว”

“ไม่กลับ!” ก้อนหินว่า เขารู้สึกอยากลองเหย้าหยัดดอกไม้เหมือนที่ชอบทำ สมัยเด็กๆ

“ไอ้หน้าด้าน กี่ปี ๆ ก็หน้าด้านเหมือนเดิม” ว่าไม่ว่าเปล่า แต่

ดอกไม้ขำขำหอมอนอิงใส่ก้อนหิน

“เฮ้ย! “ ก้อนหินร้องอย่างตกใจ เมื่อหอมอนอิงลละลิ่วมาที่ศีรษะ เขาจ้งๆ แต่ก้อนหินก็ไม่ยอมให้ดอกไม้เล่นงานฝ่ายเดียว เขาขำขำหอมอนอิงใส่ดอกไม้บ้าง โดนที่ใบหน้าเต็มๆ

ดอกไม้โกรธจัดจึงรีเข้าไปพาดที่ตัวก้อนหินอย่างไม่ยั้ง

“โอ๊ย...ดอกไม้ฉันเจ็บนะ”

“กลับไปเลย ไอ้บ้า!” พังตีทั้งผลึก จนก้อนหินยอมแพ้เดินออกจากห้องไป แต่ก่อนที่ประตูห้องจะปิดลง ก้อนหินก็ร้องขึ้นมาว่า

“ซาเธอสวยนะ เนื้อตัวเธอก็หอมด้วย และเอ๋อ...”

สายตาของก้อนหินที่พุ่งตรงมายังหน้าอกของดอกไม้...ทำให้เธอรู้สึกตัว ว่าตัวเองนั้น...โฉบรา..

ดอกไม้ยกมือข้างหนึ่งปิดที่อก แล้วอีกข้างกระแทกประตูดังโครม ก่อนจะหันหลังพิงประตูห้อง ใจสั่นริวเพราะความโมโหทุกอย่างที่อยู่ที่มาเจอหน้าก้อนหิน เธอลืมแม้กระทั่งว่า ตัวเองไม่ได้สวมใส่ยกทรง ก็นี่มันซุดนอนนี่หว่า...

ไอนี้มันทะเล่สิ่งลามกมาตั้งแต่ไหนแต่ไร สมัยอยู่บ้านสวนเธออาบน้ำในคลอง มันก็ยังคงเคยไปแอบมอง...บางทีก็ว่ายนํ้ามาใกล้ๆ พุดจากวนประสาท!

อย่าให้เจออีกแล้วกัน จะทำให้จำเลขที่บ้านไม่ได้เลยเชียว!

ตอนที่ 3

เสียงนาฬิกาปลุกหัวเตียงดังลั่นไปทั่วห้องพัก แต่
คะน้ำก็ยังไม่มีที่ท่าจะขยับเขยื้อน ดอกไม้กำลังนั่งตึ่หมาแพ่ในห้อง
นั่งเล่น ทนไม่ไหวเลยเดินผลัดประตูห้องนอนเข้ามากดปิดนาฬิกา
ปลุก ก่อนกระซอกหอมอนข้างจากอ้อมกอดของคนทีหลับไหล พาด
ไปเต็มๆ ทีตัวอีกฝ่ายเต็มแรง

“ไ้ห้องเวร! แกจะนอนไปถึงไหน นีมันเช้าแล้วนะ ไม่ไปเรียน
หรือยังงั้!”

“ไ้ย...ผมปวดหัวนะพี่ดอกไม้ ขอยาพาราให้ผมหน่อยเถอะ
ครับ” คะน้ำบอกเสียงอู้ี้ ดวงต่ายังปิดสนิท

“อะไรวะคะน้ำ วันนี้แกก็ขาดเรียนอีกนะสิ เป็นเพราะไ้หมอน
นั่นพาแกไปกินเหล้าแท้ๆ” ดอกไม้พึมพำ ก่อนจะเดินไปหยิบยาจาก
ตู้ในห้องครัวให้ห้องชาย

“ขอบคุณครับ” คะน้ำเอ่ยขึ้น ก่อนหยิบยาจากมือพี่สาวเข้า
ปาก ตามด้วยน้ำหลายอีก แล้วล้มตัวลงนอนตามเดิม

ดอกไม้มองร่างเหยียดยาวของห้องชายอย่างอ่อนใจ ก่อนจะ
หมุนร่างเดินออกจากห้อง

ดอกไม้เดินออกจากบริษัทที่ไปสมัครงานถึงสี่แห่ง และได้แต่ภาวนาขอให้มีสักบริษัทรับเธอเข้าทำงานก่อนจะถึงสิ้นเดือนนี้ แต่ดอกไม้ก็รู้ว่ามันเป็นไปไม่ได้ยาก เพราะคนที่ไปสมัครงานนั้นมากมายเหลือเกิน

กลับมาถึงบ้านในตอนบ่ายจัด ดอกไม้ก็ต้องสะดุ้ง เพราะเห็นก้อนหินนั่งอยู่ในห้องนั่งเล่นเพียงลำพัง

“นายเข้ามาในคอนโดฯ ฉันได้ไง!”

“ก็คะน้ำเปิดให้ล่ะสิ แต่ตอนนี้เขาลงไปซื้อถ้วยเตี้ยเวรือร้านโปรดหน้าคอนโดฯนะ” ก้อนหินบอก พลังมองหน้าตุ้มๆ ของดอกไม้

“เธอใส่กระโปรงแบบนี้แล้วดูดีจัง”

“หยุดนะ! ไม่ต้องมาพูดจาแบบนี้กับฉันนะ ไม่ชอบ!”

“ทำไมล่ะ เธอเขินหรือ” ก้อนหินว่า พลังยิ้มบางๆ พร้อมส่งสายตาวาวหวานให้ดอกไม้

“ไม่เขิน! แต่ฉันไม่ชอบต่างหาก เอ่อ..แล้วนี่มาคอนโดฯ ฉันทำไม บอกไว้เสียก่อนนะ คะน้ำขาดเรียนมาสองวันก็เพราะนายอย่ามาชวนน้องฉันออกนอกกลุ่มนอกทางเด็ดขาด!”

“กลัวจัง...” ก้อนหินแสร้งว่า พลังทำหน้าที่แหยง

ดอกไม้มองหน้าเรียวกมนี้กันอย่างขุ่นเคือง ก้อนหินยังส่งยิ้มละไม แถมทำตาวีวับใส่ตาคูๆ ของเธอ ดอกไม้สะบัดหน้า แล้วเดินตรงเข้าไปยังห้องนอน เมื่อรู้สึกว่ามันเห็นแววตาประหลาดๆ ของอีกฝ่ายไม่ไหว

ดอกไม้เข้ามายืนตรงหน้ากระจก มองร่างบางของตัวเองอย่างละเอียดลออ วันนี้เธอสวมเสื้อเซ็กซี่ขาวและกระโปรงสั้นสีดำเข้ารูป เน้นให้เห็นสะโพกกลมกลึง และอวดเรียวกาสวย

อะไรไม่รู้ทำให้ดอกไม้ก็นึกถึงคำพูดของก้อนหิน...

‘ซาเธอสวยดีนะ’

‘เธอใส่กระโปรงแล้วดูดีนะ’

“เฮอะ! ไ้บ้า พูจาเลอะเทอะ” ดอกไม้สลดเสียงดัง ก่อนจะผลจากหน้ากระจก เดินเข้าไปในห้องน้ำ

เมื่อออกมา เสียงโทรศัพท์ภายในห้องก็ดังขึ้น เมื่อรับสายก็รู้ว่า เป็นไซ้เจียวนั่นเอง

“ว่าไงน้องดอกไม้ แกจะมาสมัครงานมั๊ยนี่ เขากำลังต้องการคนด้วยนะแก”

“ไม่ไป...” ดอกไม้ยังยืนยันคำพูดเดิม

“แก...งานมันไม่ได้จะหาง่ายๆ นะ นี่ฉันอุตส่าห์บอกพี่หัวหน้างานเขาไว้ล่ะ ว่ามีเพื่อนจะทำ”

“เอ...แกจะพูดแบบนั้นทำไมเล่า แกก็รู้ว่าฉันจะไม่ไปทำ”

“อีกสองวันนะดอกไม้ ถ้าแกไม่มา ฉันจะบอกพี่เขาให้รับคนอื่นไป แล้วที่นี้แกก็กลับบ้านไปทำสวนดอกไม้ สวนผักของแกไปเถอะ”

ไซ้เจียวพูดจบก็วางสาย ดอกไม้หนึ่งครั้งนึกคิดอย่างกัลดก ลุ่มนี้เธอจะต้องกลับไปอยู่บ้านจริงๆ เหวอ เธอยังไม่อยากทำสวนดอกไม้และสวนผักตอนนี้นี่นา อยากทำงานในวิชาที่ร่ำเรียนมาก่อน

“ก้อก ก้อก”

ดอกไม้เดินไปประตูห้อง เห็นหน้าน้องชายยืนยิ้มหน้าบาน

“พี่ดอกไม้ ออกไปกินก๋วยเตี๋ยวเรือด้วยกันมั๊ย ผมซื้อมาเพื่อนะ”

“ไม่กิน! แล้วไ้ก่อนหिनมันมาทำไมอีกล่ะ” ดอกไม้ปฏิเสธก่อนจะตั้งคำถามกับน้องชาย

“ก็มาเยี่ยมเยียนกันไม่ได้เหวอ พี่หिनคงไม่ได้มาจับพี่หอรอกไ้ฮัย!”

คะน้ำโดนพี่สาวพาดฝ่ามือไปที่แขนเต็มแรง

“ขึ้นแกพูดจากับฉันแบบนี้อีก ฉันจะตบปากให้ฟันร่วง”
ดอกไม้ชี้หน้าน้องชาย หน้าตาถมึงทิ้ง

“ผมพูดเล่นนิดหน่อย” คะน้ำพึมพำ มองหน้าพี่สาวอย่าง
ขยาด

“ฉันไม่เล่นกับแกไอ้คะน้ำ!” ดอกไม้ว่าพลางเอานิ้วจิ้มหน้า
ผากน้องชายจนหน้าหงาย

“ครับ ๆ ตกลงไม่กินโซ่มี๊ยก้วยเตี้ยวะนะ” คะน้ำถามอีกครั้ง
“ไม่กินโว้ย!”

“ดีครับ จะได้ให้พี่ก่อนหินซัดให้หมดทั้งสองถุง”

คะน้ำว่า แล้วเดินไปยังห้องนั่งเล่นตามเดิม ดอกไม้มองตาม
อย่างหมั่นไส้ ก่อนกระแทกประตูเสียงดัง เหมือนอยากจะทำให้ใครบาง
คนได้ยิน และจะว่าไปเธอก็รู้สึกหิวเหมือนกัน เพราะวันนี้ทั้งวันก็
แทบไม่ได้ทานอะไรเลย เพราะมัวแต่ยุ่งวุ่นวายกับการสมัครงาน

“พี่สาวนายอารมณ์ไม่ดีอีกลึท่า” ก่อนหินว่า ก่อนใช้ตะเกียบ
คีบเส้นหมี่น้ำเข้าปากด้วยท่าทางเอร็ดอว์อัย

“โอ้ย... หมู่นี้พี่ดอกไม้อารมณ์เสียตลอดแหละพี่ ไม่มีอะไร
หรรอก ทำยังไงก็ได้ และกำลังจะถูกพ่อกับแม่มารับตัวไปเป็น
สาวชาวสวน เลยหงุดหงิด เพราะร้อนวิชาไง อยากทำงานอย่าง
ที่เรียนมาก่อน” คะน้ำบอก

“เธอ...”

“ครับ... พี่ไช่เสียว เพื่อนสนิทเขาอะ ได้งานที่เอวีด้วยนะพี่ เขา
มาชวนพี่ดอกไม้ไปทำงานด้วยก็ไม่ยอมไป สงสัยกลัวจะไปเจอพี่มั่ง”
คะน้ำว่า ก่อนจะหัวเราะเบา ๆ

“พี่น่อกแล้วขนาดนั้นเซียวเธออะคะน้ำ” ก่อนหินว่า แล้วเขา

ก็หัวเราะอย่างขบขัน

“ใครบอกว่าฉันกลัวนาย!” อยู่ๆ ดอกไม้ก็โผล่เข้ามาในห้องนั่งเล่น หน้าตาบอบบางไม่รับ มองไปยังก๊วยเตี๋ยที่ยังเหลืออยู่ดูหนึ่งบนโต๊ะ

“เฮ้อ...ก็ใช่มีอะละ” ก้อนหินย่นถาม

“ฉันไม่เคยกลัวนาย!”

“งั้นก็ไปสมัครงานที่เอวีลี...หรือจะยอมกลับไปทำสวน เพราะกลัวฉันอี...ดอกไม้”

“ไม่ได้กลัวแต่ไม่อยากเห็นหน้า!” ดอกไม้ว่าเสียงหนัก

“แน่ใจ...ว่าเกลียดจริงๆ กลัวแต่ว่าจริงๆ แล้วกลัวไม่อยากเห็น เพราะกลัวเปลวใจนะสิ” ก้อนหินมองดอกไม้ด้วยสายตาวาวหวาน ทำเอาดอกไม้โกรธจัด

“ไอ้บ้า! แก่คิดแบบนี้ได้ไง ทุเรศที่สุดเลย”

“ก็จริงอะ...มันต้องใช่ เธอไม่กล้าที่จะเห็นหน้าฉัน เพราะเหตุนี้แน่ๆ”

“ไอ้บ้า!” ดอกไม้สบถออกมาอย่างโกรธแค้น อยากจะเอาอะไรสักอย่างเหวี่ยงหน้าียวนนั้น

รีเข้าไปหยิบหมอนอิง

“พี่ดอกไม้” ค่ะหน้าตะครุบตัวพี่สาวไว้ทัน ก่อนจะพาเข้าไปในห้องนอน

“พี่ดอกไม้ใจเย็นสิ...”

“ก็มันพูดแบบนี้ได้ไง!”

“พี่โมโหทำไมละ ถ้ามันไม่ใช่ นะ หรือว่า...”

“ไอ้คะน่า!” พอพี่สาวกรีดเสียงออกมาเท่านั้น ค่ะน้ำก็พุ่งออกมาจากห้องทันที

ดอกไม้เดินไปมาในห้องนอน ครุ่นคิดอย่างคลั่งแค้นกับคำพูด

ของก้อนหิน แดมน้องชายยังทำท่าสงสัยในตัวเธออีก...บ้าแท้ๆ แล้ว เธอจะทำอะไรให้อีกก้อนหินรู้ว่าคนอย่างเธอ ไม่มีทางหันไปสนใจ มันได้เด็ดขาด ต่อให้ฟ้าถล่มดินทะเลลาย...สองตาก็จะไม่แลมัน

เคยเกลียดชังหน้ามันตั้งแต่สมัยยังเด็ก และถึงตอนนี้ก็ยังรู้สึก เหมือนเดิม...มันนิสัยเสีย ชอบบกลั่นแกล้ง และที่เธอไม่มีวันลืมเลือน ก็คือ วันที่มันทำให้เธอขายหน้า และยังทำให้ผู้ชายที่เธอรักคนแรก มองเธอเป็นตัวตลก!

กว่าก้อนหินจะกลับไปได้ ดอกไม้ก็เหี่ยวแทบจะฆ่าคนได้ ดีที่ว่า กวายน้อยๆนั้นยังไม่มีใครแตะ

“พี่หินไม่กล้ากินถุนั้นเลยนะ ทั้งที่บอกว่าร่อย อยากกินอีก สงสัยอยากให้พี่ดอกไม้ได้กิน...” ค่ะน้ำพูดพร้อมกับยิ้มอย่างล้อเลียน ทำให้ดอกไม้ไม่อยากจะเหวี่ยงขามก้วยเตี่ยวใส่หน้า เพราะมันเป็นน้อง ที่ขยันกวานโทสะเธอเสียเหลือเกิน...

ก้อนหินก้าวขาเข้าไปในบริษัท ก็ต้องสะดุ้งเมื่ออยู่ๆ นักร้องสาว ป๊อบแดนซ์คนดังสังกัดเดียวกัน ถลาเข้ามาถอดเขาไว้แน่น ไม่สนใจ สายตาของหลาย ๆ คู่ที่มองมาด้วยรอยยิ้ม

“เฮ้ย...ใจเย็นๆ รีน่า ระวังไอ้หินมันหัวใจวายตายไปซะก่อน หรือก” จิม นักร้องในสังกัดเดียวกัน ที่บังเอิญเดินผ่านมาร้องทัก หยอกล้อ

“ก็คนเขารักกัน” รีน่าตะโกนตอบอีกฝ่าย ทั้งที่สองแขนยังรัด ร่างของก้อนหินไว้แน่น

“รีน่า! ปล่อยพี่ก่อนได้มัย คนเขามองกันใหญ่แล้ว” ก้อนหิน กระซิบ พลังแคะมือของนักร้องสาวออก

“พี่หินนี่!” รีน่าร้องอย่างชัดใจ เมื่อก้อนหินหลุดออกจาก วงแขนของเธอ แล้วรีบรี่เข้าไปยังห้องพ็อด

“ห็น ไปห้องโน้นได้เลย ช่างแต่งหน้ารออยู่” พี่แก้ว พี่อาร์สาว
ร่างท้วมที่ดูแลก่อนห็นอยู่ร้องบอก

“ครับ” ก่อนห็นรีบค้ำาย ๆ ก่อนจะเดินไปยังห้องรับรองนัก
ข่าว เพราะวันนี้ห็นมีสัมภาษณ์นิตยสารถึงสี่ฉบับ

“พี่ห็น เย็นนี้ไปดูหนังกับรีน่านะ” นักร้องสาวยังไม่เลิกตอแย
เดินเข้ามาเกาะแขนก่อนห็น ที่นั่งให้ช่างแต่งหน้าเติมแต่งใบหน้าเรีย
คมของเขาอยู่

“พี่ไม่ว่างครับ วันนี้สัมภาษณ์ทั้งวัน แล้วเย็น ๆ พี่ก็ต้องไป
คุยกับทีมงานเรื่องทัวร์คอนเสิร์ตต่างจังหวัดอีก” ก่อนห็นบอกเสียง
ขรึม

“ขยับไปหน่อยรีน่า พี่แต่งหน้าให้ห็นไม่สะดวกนะนี่ เตียวเกิด
หน้าห็นเขาและ ต้องมาเสียเวลาแก้” พี่หนึ่งช่างแต่งหน้าสาวประเภท
สองเอ่ยเสียงเรียบ

“ไม่ไป จนกว่าพี่ห็นจะรับปากว่าจะไปดูหนังกับรีน่าเย็นนี้”
รีน่ายื่นคำขาด พลังขยับตัวเข้าไปใกล้ก่อนห็นยิ่งขึ้น

“อะไรล่ะรีน่าพูดไม่รู้เรื่อง บอกทีมงานที่ต้องคุยกับทีมงานนะ
อ้อย น่าเบื่อจริง ๆ” ก่อนห็นโวยวายเสียงดังลั่น ทำให้รีน่าหน้าซีด
น้ำตาปรึ่ม

“พี่ห็น...นะพี่ห็น...” รีน่ามองหน้าก่อนห็น น้ำตาไหลพราก

“เออสิ ...พูดไม่รู้เรื่อง” ก่อนห็นยังเสียงดังไม่เลิก

“พูดเข้าใจแต่แรกก็ไม่มีนี่” หนึ่งพึมพำ มองนักร้องสาวอย่าง
เยาะหยัน จนอีกฝ่ายมองตาขวาง

“หุบปากนั่งกะเทยแห้ง!” รีน่าหันไปวักใส่ทันที

“ตายแล้ว! นี่เกิดอะไรขึ้นนี่” แก้วเปิดประตูห้องเข้ามาพอดี

“กรีน่าสิ...เข้ามาเกาะกะ ต้อห็นจะให้ไปดูหนังตอนเย็นด้วย ห็น
บอกว่าจะคุยเรื่องทัวร์คอนเสิร์ตต่างจังหวัดก็ไม่เลิกต้อ จนห็นโมโห

เนี่ย” หนึ่งในจิบปากจิบคอเล่าให้พี่แก้วฟังละเอียดดิบ จนรีน่าทำท่าเหมือนนางเสื่อที่อยากกระโจนเข้าไปขย้ำเหยื่อ

“รีน่า มานี้เลยคะ” พี่แก้วว่า ก่อนจะเดินจูงมือรีน่าออกจากห้องนั้นไป

“มาหिन...มาแต่งหน้ากันต่อเถอะ ทำไ้ได้เกิดมาหล่อเร้าใจทำไมล่ะ” หนึ่งในว่า ก่อนตบท้ายด้วยเสียงหัวเราะ

“ไม่ช้าครับพี่หนึ่ง” ก้อนหินว่า ใบหน้าเรียวหล่อนั้นยังบึ้งตึง

“ก็จริงมัยล่ะ เนื้อหอมนัก ทั้งนักร้อง ทั้งดารานางแบบรุ่มทึ่งเหมือนแมลงวันตอม...”

“พี่หนึ่ง! แต่งหน้าครับ นี่ใกล้เวลานัดแล้ว” ก้อนหินตะเบ็งเสียงนั่นแหละ หนึ่งในถึงเก็บปากเก็บคำ เพราะไม่อยากให้เพื่อนนักร้องคนดังอารมณ์เสียมากกว่าที่เป็นอยู่

“ได้คะ...”

ไซ้เจียวแทบจะร้องกรี๊ดออกมาด้วยความตึงเครียด เมื่อเข้ามาทำงานวันแรก ก็ได้รับงานคือด้วยการดูแลก้อนหิน ศิลปินชายเบอร์หนึ่งของค่ายเอวี ที่สำคัญเป็นนักร้องคนโปรดของไซ้เจียวด้วย วันนี้ก้อนหินจะไปออกรายการวาไรตี้ชื่อดังรายการหนึ่ง ไซ้เจียวชอบเสื้อผ้าสำหรับโชว์ตัวของก้อนหิน เดินตามหลังแก้ว พี่อาร์ที่ดูแลก้อนหินเข้าไปในสตูดิโอ...

“หिनทานข้าวก่อนนะ แล้วค่อยแต่งหน้า” พี่อาร์สาวอกกับก้อนหิน ก่อนจะหันไปสั่งไซ้เจียวให้จัดการตัดอาหารมาให้แก่นักร้องหนุ่มคนดัง จากนั้นแก้วก็เข้าไปคุยกับกลุ่มนักร้องที่รอจะสัมภาษณ์กับก้อนหิน

“เห็นคะน้ำบอกว่าไซ้เจียวเป็นเพื่อนกับดอกไม้เธอ” ก้อนหินถามขึ้น เพราะหลังจากได้เจอคะน้ำ ก้อนหินก็พยายามที่จะพูดคุย

เพื่อให้ได้รู้เรื่องของดอกไม้ โดยเฉพาะกับเรื่องงานที่เป็นปัญหาของดอกไม้อยู่ในเวลานี้

“คำ... ไซ้เจียวเป็นเพื่อนกับนังดอกไม้หัวต้อนั้น หินู้จักคะน้ากับดอกไม้เหรอคะ” ไซ้เจียวถามอย่างสงสัย เพราะดอกไม้ไม่เคยพูดถึงก้อนหินเลย

“ครับ เราเป็นคนบ้านเดียวกันนะ” ก้อนหินบอก

“วันก่อนคะน้าไปดูคอนเสิร์ตผม เลยได้เจอกันครับ”

“เหรอ...ไซ้เจียวไม่เคยได้ยินัยดอกไม้พูดถึงหินนะ” ไซ้เจียวว่า ทำหน้าครุ่นคิด

ก้อนหินได้ยินคำพูดนั้นของไซ้เจียว เขาก็หัวเราะออกมาเบา ๆ แล้วเอ่ยขึ้นว่า

“ดอกไม้เขาเกลียดผมมาตั้งแต่เด็กนะ”

“เหรอฮะ...มิน่าไซ้เจียว รู้แล้วว่าที่ดอกไม้ไม่เข้ามาสมัครงานที่เอวีนั้น น่าจะเป็นเหตุผลนี้มากกว่า เพราะตอนนี้ดอกไม้น่าจะรีบมาสมัครงานที่เอวี่ เพราะเส้นตายของสัญญาที่ให้ไว้กับพ่อแม่ นั้นใกล้มาถึง และงานที่อื่น ๆ ที่ไปสมัครทั้งไว้นั้นก็ยังเงียบ แต่นังหัวต้อนั้นก็ยังไม่มา” ไซ้เจียวพูดยืดยาวจนน้ำลายกระเด็น แต่ก็ยังไม่หยุดปาก

“หินทำอะไรให้ดอกไม้เกลียดล่ะ ขนาดไม่อยากเห็นหน้าแบบนี้ล่ะคะ เพราะไซ้เจียวชวนเขามาทำงานด้วยกันก็ไม่ยอม ทั้ง ๆ ที่อีกไม่กี่วันก็ถึงเส้นตายที่พ่อแม่เขาหวังไว้ว่าถ้ายังหางานไม่ได้ ก็ต้องกลับบ้านไปทำสวนนะ”

“ก็เรื่องเด็ก ๆ นะไซ้เจียว แต่ไม่แน่นะ หล่อ ๆ อย่างผม สาว ๆ ที่ไหนจะเกลียดลง ไซ้มัยไซ้เจียว” ก้อนหินว่าพลางยิ้มละไม

ไซ้เจียวหัวเราะอย่างถูกใจ

“นั่นสิ...หล่อ ๆ อย่างนี้เกลียดได้ไง สงสัยนังดอกไม้มันจะตา

ถั่วนะ” ไซ้เจี๊วสรุป

“ไม่แน่นอนไซ้เจี๊ว จริงๆ แล้วลึกๆ เขาอาจกลัวผมไป...ไม่ได้เกลียดหรอก แต่กลัวที่จะใกล้ชิดนะ ใจผู้หญิงนะ ยากแท้หยั่งถึงนะ ไซ้เจี๊ว” ก้อนหินว่าทำตาเจ้าเล่ห์

ไซ้เจี๊วถึงกับอึ้งไปชั่วขณะหนึ่ง มองใบหน้าเรียวหล่อของก้อนหินอย่างครุ่นคิด

นั่นสิ...ดูชายหนุ่มตรงหน้า เขาดูหล่อเหลา เจ้าเสน่ห์ขนาดนี้ จะมีผู้หญิงและกะเทยคนไหนเกลียดเขาลงได้...ขนาดไซ้เจี๊วได้นั่งมองก้อนหินใกล้ๆ แบบนี้ ใจยังสั่นได้ กายก็คล้ายๆ จะร้อนผ่าว... ไซ้เจี๊วเลยสงสัยเพื่อนสาวขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้ ว่าแท้จริงอาจชอบก้อนหินก็ได้ แต่ปากแข็ง! และแสร้งทำเกลียดซัง!

หลังจากงานเสร็จสิ้นลงวันนั้น ไซ้เจี๊วก็แจ้นไปหาดอกไม้ที่คอนโดฯ ชั้นที่ เห็นดอกไม้กำลังงั้นหน้าเศร้าวอยู่หน้าทีวีในห้องนั่งเล่นเพียงลำพัง

“คะน้ำยังไม่กลับหรือ” ไซ้เจี๊วถาม ก่อนจะนั่งลงโซฟายาวตัวเดียวกันกับเพื่อนสาว

“ยังห rokok ดึกโน่นแหละ มันกำลังติดแฟน” ดอกไม้บอก

“นี่ดอกไม้ ฉันถามแกจริงๆ เอะ” อยู่ๆ ไซ้เจี๊วก็ทำเสียงขริม จนดอกไม้ก็แปลกใจ หันไปมองเพื่อนอย่างฉงน

“มีอะไร...”

“ที่แกไม่ไปสมัครงานที่เอวี เพราะแกไม่ได้อยากอยู่ใกล้หินนะสิ ไซ้เจี๊วดอกไม้” ไซ้เจี๊วถาม สีหน้าดูจริงจัง คาคคั่นและจับผิด

ดอกไม้ชะงัก ไม่คิดว่าจะเจอคำถามชวนคลุ้มคลั่งแบบนี้

“ใคร ใครบอกแกแบบนี้ไซ้เจี๊ว! ไ้อ้คะน้ำหรือ” ดอกไม้ถามเสียงดั่งลั่น ผุดลุกจากโซฟาเดินวนไปมาในห้อง เหมือนคนที่

กำลังใกล้สติแตก

“คะน้ำไม่ได้บอกหรอก แต่ห็นเป็นคนบอกฉันเองนะ” ไซ้เจียวบอก พร้อม ๆ กับเสียงกรี๊ดร้องอย่างโหยหวนของดอกไม้ จนไซ้เจียวต้องอุดหูตัวเองไว้

“ไอ้บ้าเอ๊ย! ไอ้ทุเรศ คิดได้ไง”

“งั้นแกพิสูจน์สิหน้าดอกไม้ ว่าแกไม่ได้เป็นอย่างที่ห็นว่า” ไซ้เจียวทำทนาย

“ทำไมฉันต้องไปพิสูจน์ในเรื่องไร้สาระ หากความจริงอะไรไม่ได้แบบนี้!”

“งั้นก็ตามใจ ปล่อยให้ห็นเขาคิดบ้างอไร้สาระไปคนเดียว แกอย่าใส่ใจ และอย่าโกรธด้วยสิ...อ้อ...ฉันว่านะ แกเตรียมตัวเก็บกระเป๋ากลับบ้านไปเป็นสาวชาวสวนได้แล้วจะ เพราะอีกสามวันเองก็ถึงกำหนดเส้นตายแล้วนี่นา...” ไซ้เจียวจิบปากจิบคอพูด ก่อนจะเดินเข้าไปในห้องครัว

“หน้าดอกไม้ ทำไมตุ้เห็นแกมันว่างเปล่าแบบนี้ ผลไม้อะไรก็ไม่มีเลย คนยี้งหิว ๆ อยู่ด้วย” ไซ้เจียวตะโกนถาม

“แล้วทำไมไม่ซื้ออะไรมากินล่ะ” ดอกไม้ร้องบอก

พ่อกับแม่ไม่ได้ส่งเงินให้ตั้งแต่ที่ดอกไม้เรียนจบ มันก็สองเดือนเข้าไปแล้ว เธอเหลือเงินอยู่ไม่กี่ร้อย

“โอ๊ย...งั้นฉันกลับแล้วละ หิวข้าว...บายนะสาวชาวสวน...อิอิ”

ไซ้เจียวทิ้งเสียงหัวเราะกวนประสาท ก่อนจะเดินสะบัดก้นอย่างมีจริตออกจากคอนโดฯไป ทิ้งให้ดอกไม้กัดฟันด้วยความโกรธอยู่เพียงลำพัง

เสียงโทรศัพท์ที่ตั้งอยู่บนโต๊ะข้าง ๆ ดังขึ้น

“คะ ดอกไม้พูด” เธอกรอกเสียงเนือย ๆ

“พ่อเองนะดอกไม้ เดี่ยวพ่ungsี้พ่อไปรับ” เสียงของพ่อที่ดังมา

ตามสายนั้น ทำให้ดอกไม้ละล้าละลักไปว่า

“ไม่ต้องคะพ่อ ดอกไม้หางานทำได้แล้วนะคะ อีกสองวัน ดอกไม้จะไปทำงานนะ แค่นี้ก่อนนะคะ ดอกไม้หิวข้าวเดี๋ยวจะออกไปหาอะไรทานคะ” พูดจบ เธอก็วางสายทันที

เดี๋ยวไปมาภายในห้องนั่งเล่น ครุ่นคิดสารพัดเกี่ยวกับเรื่องงาน และเรื่องโกหกที่บ้าน แต่คิดว่าโกหกได้ไม่นาน เพราะพ่อกับแม่ต้องรู้ความจริงจากน้องชายตัวดีของเธอแน่

ดอกไม้ไม่มีทางเลือกอื่นอีกแล้ว นอกจากรีบกดโทรศัพท์ไปหาไข่เจียว

ตอนที่ 4

“นี่ัยดอกไม้ แก่ทำหน้าที่ทำตาให้มันดีหน่อยได้มัย
ยังไม่ค่อยสวยอยู่ด้วย” ไซ้เจียวว่าเพื่อนสาวอย่างมีโมโห เพราะสุด
ทนกับสีหน้าของอีกฝ่าย

“จะพยายาม” ดอกไม้ว้าเสียงห้วน

“ถ้าแกไม่หัดยิ้มนะ พรุ่งนี้แกก็กลับบ้านสวนได้เลย” ไซ้เจียวขู่

“ใครจะมารับคนหน้าตาบึ้งตึงไปทำงานด้วยให้เสียสุขภาพ
จิต”

“เออ...ฉันจะยิ้ม” ดอกไม้ว้า พลังจิกยิ้มสุดฤทธิ์

“นั่นละดอกไม้...คนเรานะต้องหัดปรับเปลี่ยนตัวเองเสียบ้าง
ไม่ั้นแกก็จะทำงานอย่างไม่ราบรื่น” ไซ้เจียวชี้แนะอย่างหวังดี ใน
ขณะที่ดอกไม้แอบค้อนเพื่อนผู้หวังดี

ไซ้เจียวพาดอกไม้ไปกรอกใบสมัคร แล้วพาไปพบกับหัวหน้า
ฝ่ายดูแลศิลปิน ซึ่งเป็นสาวใหญ่ร่างท้วมนาม ‘นรี’

“สวัสดีค่ะ” ดอกไม้มือไหว้ผู้สูงวัยกว่า ด้วยที่ทำอ่อนน้อม
ไซ้เจียวยิ้มอย่างพึงใจ เพราะไม่เสียแรงที่อบรมจนน้ำลายแตกฟอง

“จ๊ะ หัวดี...เป็นเพื่อนกันก็ดีนะ จะได้ให้ไซ้เจียวเทรื่องานไป
ได้เลย” นรีว่า พลังมองดอกไม้อย่างเพ่งพิศ หน้าตาใสซื่ออย่างนี้

น่าจะเหมาะกับงานที่เธอกำลังจะมอบหมายให้ดูแลศิลปินฤทธิ์เยอะ
“ฉันจะให้เธอดูแลรีน่านะ”

คำพูดของนรี ทำให้ดอกไม้กับไขเจียว หันไปมองหน้ากันอย่างไม่
ไม่ได้न्छดหมาย ดอกไม้แทบจะวิ่งออกจากเอวี่ แต่เห็นสายตาวาววับ
ของเพื่อนแด้ว ก็เปลี่ยนใจ

“คะ...” ดอกไม้รับคำสั้น ๆ ทั้งที่ในใจรู้สึกพะอืดพะอมเหลือ
แสน เพราะคิดว่างานนี้มันไม่ใช่างง่าย ๆ เสียแล้ว ด้วยดอกไม้รู้ว่า
รีน่านั้น คือยัยตัวแสบตี ๆ นี้เอง

“รอเดี๋ยวนะ จะเรียกรีน่ามาทำความรู้จักกันไว้” นรีก่อนจะ
กคหมายเลขโทรศัพท์ภายใน ไปยังห้องพักพ่อนของศิลปิน

ดอกไม้หันไปมองไขเจียวอย่างวิตกสุดฤทธิ์ แต่ไขเจียวก็ทำได้
เพียงยกไหล่ ห่อปาก...เก้ชะ

ไม่ถึงสิบนาที ร่างบางในชุดกระโปรงยีนส์สั้นแสนสั้น จนจะ
เห็นแก้มก้นรอมร่อ และเสื้อกล้ามสีขาวเนื้อบางเบาจนเห็นลาย
การตูนของยกทรงตัวจิ๋ว ที่ห่อทรงอกที่มีไซส์เกินตัว ก็ผลักประตู
ห้องเข้ามา

พอรีน่าเห็นหน้าของดอกไม้ที่กำลังมองมายังเธอตรง ๆ คล้าย
ประเมินลินค้ำมือสองในตลาดนัด ก็ถึงกับร้องลั่น

“นี่คนนี่มาทำอะไรที่ห้องพี่รีคะ!” รีน่าจดจำดอกไม้ได้เป็น
อย่างดี ก็แหงละ...หน้าตากวนอารมณ์อย่างนี้ เธอจดจำได้ดีเสีย

“อ้าว รู้จักกันหรือ ก็ดีแล้วละ...เพราะนี่ดอกไม้้นะ เขาจะมา
ดูแลรีน่านะ” นรีบอกกับนักร้องสาว พลังคิดในใจว่า อะโรมันจะ
ราบรื่นปานนั้น...ด้วยเพราะรีน่าเป็นศิลปินที่ใช้คนดูแลเปลืองสิ้นดี!
ก็คน ๆ ก็โบกมือลากันหมด

“อะไรนะ!” รีน่าครางด้วยคิดไม่ถึง จ้องมองดอกไม้ด้วยความ
เกลียดชังผสมขยะแฉง

“ไม่เอาค่ะพี่รี ริน่าเกลียดซีหน้าัยยคนนี่!” ริน่าหันไปบอกกับ
หัวหน้าฝ่ายดูแลศิลปินด้วยเสียงเด็ดเดี่ยว

“อะไรกันล่ะ ริน่า...เธอไม่มีคนดูแลเลยนะ ก็คนๆ เธอก็
ไม่ชอบ อาละวาดจนเขาหนีหายไปอยู่แผนกอื่นหมดแล้ว” นรีทำ
เสียงแข็งใส่บ้าง เพราะตั้งแต่ทำงานมา นักร้องสาวขาแดนซ์คนนี้
เป็นคนที่สร้างความยุ่งยากมากที่สุดก็ว่าได้

“ไม่รู้ล่ะ...ยังงั้นริน่าก็ไม่เอาหน้ะคนนี่เด็ดขาด! หน้ามันริน่ายังไม่
อยากให้เห็นเลย เรื่องอะไรจะมาเดินตามริน่าไปทุกที่ไมไหวะคะ ไม่มี
สมาธิทำงานหรอก”

“แล้วจะเอาไงล่ะริน่า วันนี้เธอก็ต้องไปถ่ายแพชชั่นกับนิตยสาร
เพรียวนะ ไม่มีคนดูแลได้ไง” นรีย้อนถามอย่างหงุดหงิด คิดว่าจะแก้
ปัญหาได้แล้ว แต่โง่งกลายเป็นยิ่งยากกว่าเดิม

ริน่าอึ้งไปชั่วขณะหนึ่ง มองไปยังดอกไม้ที่กำลังมองตรงมายัง
เธออย่างไม่ยินดียินร้าย ริน่าสะบัดหน้าใส่ดอกไม้ ก่อนจะหันไปมอง
ไข่เจียว ที่นั่งหน้าเจ๊นอนอยู่ข้างๆ ดอกไม้ รอยยิ้มบางๆ ฟูขึ้นจาก
ใบหน้าเรียวสวยนั้น

“ให้หน้ะกะเทยคนนั้นดูแลริน่าก็แล้วกันคะ” ริน่าเอ่ยขึ้น

“แต่นั้นเขาดูแลหีน้อยนะ” นรีบอก

“ก็ให้ยัยคนนั้นไปดูแลพี่หีนสิ...” ริน่าว่าอย่างไม่เดือดเนื้อร้อน
ใจกับอะไรทั้งนั้น

นรีหันไปทางไข่เจียว

“ว่าไงล่ะไข่เจียว”

“ฮ้า...ยังงั้นก็ได้คะ ยินดีรับใช้น้องริน่า” ไข่เจียวพุดออกมาด้วย
รอยยิ้มสดใส แต่ในใจก็นึกพวาครามครัน ด้วยรู้พิษสงยัยตัวร้าย
คนนี้อยู่เหมือนกัน

“แต่...” ดอกไม้เอ่ยขึ้นได้เพียงเท่านั้น ก็ถูกไข่เจียวหยิกเข้าที่แขน

“ดอกไม้ก็ยินดีไปดูแลหินเหมือนกันฮ่า ไซ้มียดอกไม้” ไซ้เจียวว่าเสียงหวาน หันไปมองดอกไม้ ทำตาตุ้ใส่แถมอาฆาต...หากว่าดอกไม้ไม่เอ้ออตามล่ะก็...เธอจะบีบคอเล็กๆ ของเพื่อนตัวแสบให้แหลกคามือ

“คะ คะ” ดอกไม้พูดได้แค่นั้นจริงๆ

นักร้องสาวมองอย่างเยาะหยัน...เชื่อซ่าแบบนี้ เจอพีหินสุดที่รักของเธอ ด่าเป็งแน่ คิก คิก

รึน่าคิดแบบนี้จริงๆ (ให้ตายสิ...)

ก้อนหินยิ้มออกมาอย่างพึงใจ เมื่อไซ้เจียวโทร.มารายงานเรื่องของดอกไม้อย่างละเอียดยิบ มันคงถึงเวลาที่เขาจะได้พิสูจน์ให้ดอกไม้รู้ว่า ผู้ชายอย่างนายก้อนหินไม่มีอะไรเลวร้าย พอที่เธอจะจงเกลียดจงชังไปตลอดชีวิต...ตรงกันข้ามเขาจะทำให้ดอกไม้รู้จักตัวตนอีกด้านหนึ่งของเขาให้ได้ และมากไปกว่านั้น เขาหวัง...หวังให้ดอกไม้ตกหลุมรักเขา...บ้าง

ความรู้สึกในส่วนลึก ที่เขาเก็บงำมาตลอด...ไม่เคยลืมเลือน แม้มันจะผ่านกาลเวลา และถูกเพาะบ่มจากหน้าที่การงาน แต่ในเวลาหนึ่งยามเขาได้อยู่คนเดียว...ก้อนหินคิดถึงเด็กผู้หญิงคนหนึ่งตลอดมา

คิดว่าชาตินี้คงไม่มีโอกาสได้พบปะเจออะไรอีกแล้ว แต่โชคชะตาทำให้เขาและเธอกลับมาใกล้ชิดกันอีกครั้ง...และความรู้สึกบางอย่างที่เก็บซ่อนไว้เสมอมา ก็ได้ออกมาโลดแล่น และเหมือนว่าเขาไม่อาจหยุดความรู้สึกและความต้องการของตัวเองได้อีกต่อไป

“หิน...หิน เฮ้ย เป็นไรวะ ยิ้มอยู่คนเดียว” เอกรัตน์ มือกลองวงแบ็กอัพของก้อนหิน เดินมามองใบหน้าพรายยิ้มของเขา

“เปล่าครับ คิดอะไรเพลิน ๆ” ก้อนหินตอบ พลังหลบสายตา
จับผิดของอีกฝ่าย

“คิดถึงสาวอยู่ล่ะซี คิดถึงก็ไปหาสิ อยู่ใกล้กันแค่นี้เอง”
เอกรัตน์แหย

“อ๊อ...พี่ ผมไม่ได้คิดถึงรีน่าซะหน่อย” ก้อนหินครวญ

“อ้าว...เธอ ใครล่ะ นางแบบ หรือดาราคงไหนล่ะ”

“เป็นคนธรรมดาพี่” ก้อนหินว่า พลังยิ้มพราว

“โรวะ...เดี๋ยวนี้นายเปลี่ยนรสนิยมแล้วเธอ”

“เปล่า ไม่เคยเปลี่ยนหรอก...”

“เฮ้อ...ยิ่งพูดยิ่งงง งั้นเข้าห้องซ้อมได้แล้ว” เอกรัตน์ตัดบท แล้ว
เดินนำหน้าไปก่อน ก้อนหินนั่งยิ้มอยู่ครู่หนึ่ง ก็ถูกเรียกเข้าไปซ้อม
ร้องเพลง

เมื่อออกจากห้องซ้อมดนตรีก็เป็นเวลาสี่ทุ่มกว่า ก้อนหินคิด
จะไปหาอะไรทานกับเพื่อน ๆ นักดนตรี แต่ทรายริน น้องสาวคน
เดียวของเขาก็โทร.เข้ามาถือือบอกว่ามารออยู่ที่คอนโดฯแล้ว ก้อนหิน
เลยต้องขอตัวกับเพื่อน ๆ

“มีอะไรเธอทราย” ก้อนหินถามน้องสาวทันที เมื่อก้าวเข้า
มาในห้องชุด ทรายรินใช้หลังมือเช็ดน้ำตาตัวเอง ก่อนจะหันไปมอง
พี่ชายอย่างเศร้าสร้อย

“พี่หนู...” ทรายรินพูดได้แค่นั้น ก็สะอื้นไห้

“ทำไมล่ะ ไอ้หนูมันทำอะไรทรายนะ” ก้อนหินถามน้องสาว
เสียงเครือข

“ก็ไม่มีอะไรหรอก ทรายแค่สงสัยว่าเราจะมีคนอื่นนะ”
ทรายรินบอก น้ำตายังคงไหลริน

“ถามมันดูแล้วเธอ” ก้อนหินถาม มองน้องสาวอย่างห่วงใย

“ยังเลยคะ ทรายไม่กล้าถามนะพี่หิน รู้แต่ว่าเขาเปลี่ยนไป ไม่เคยโทร.หา พอทรายโทร.ไปเขาก็ไม่ค่อยรับนะ หรือรับก็ไม่ค่อยคุยบอกยุ่งตลอด พอทรายจะไปหาที่คอนโดก็ไม่ให้ไปอีก”

“มันอาจจะยุ่งจริงๆ ก็ได้นะ” ก้อนหินว่า

“มันไม่ใช่ห rokok พี่หิน ทรายเป็นแฟนเขา ทรายรู้ว่าเขาเปลี่ยนไปจริงๆ”

“เดี๋ยวยังไง ถ้าพี่ว่างพี่จะลองไปหามันนะ” ก้อนหินว่า ลูบผมน้องสาวเบาๆ อย่างรักใคร่

“แต่ยังไงพี่คงยุ่งมากไม่ได้ห rokok นะเรื่องนี้ เพราะถึงพี่จะเป็นเพื่อนกับธนู ก็เชื่อว่าพี่จะจัดการเรื่องนี้ได้” ก้อนหินบอกน้องสาว

“คะ ทรายเข้าใจคะพี่หิน” ทรายรินเอ่ยเสียงแผ่ว ก่อนชบหน้ากับไหล่พี่ชาย

“จริงๆ แล้ว ตอนนั้นนะ ถ้าพี่หินไม่แกล้งดอกไม้ ปานนี้พี่ธนูกับดอกไม้เขาคงจะเป็นแฟนกัน” ทรายรินพิมพ์

ก้อนหินเองถึงกับอึ้งไปเช่นกัน งานเลี้ยงอำลารุ่นพี่วันนั้น ทุกภาพยังจำติดตา ถึงตอนนี้เขาแน่ใจว่าสิ่งที่ทำวันนั้น ไม่ใช่เพื่อน้องสาวของเขาอย่างที่ใครๆ คิดรวมทั้งดอกไม้ แต่เพราะหัวใจเขาเองต่างหากเล่า

“ช่างเถอะ เรื่องมันผ่านมาแล้ว และพี่ก็เชื่อว่าธนูไม่ได้รู้สึกพิเศษอะไรมากมายกับดอกไม้ห rokok เพราะถ้ามันชอบดอกไม้จริงๆ เรื่องแค่นั้น มันก็ไม่น่าจะสั่นคลอนความรู้สึกของมันได้”

ก้อนหินสรุป แล้วเขาก็เห็นภาพของสาวน้อยแสนสวยคนหนึ่ง อยู่บนเวทีกำลังเต้นโชว์ประกอบเพลงในท่วงท่าน่ารัก น่าเอ็นดู ในจังหวะที่เธอหมุนตัว...กระดาศสีขาวยที่ติดข้างหลังเธอ ก็โชว์หรวดต่อหน้าผู้คน กระดาศที่มีข้อเขียนตัวโตๆ ว่า ‘เมื่อคืนฉันฉีรดที่นอน’

และจากนั้นก็มิต่เสียงหัวเราะของทุกคน ยกเว้นคนที่อยู่บน

เวที ที่ทำท่าจะร้องไห้...กระทั่งมีใครคนหนึ่งวิ่งเข้าไปดึงตัวเธอมาหลัง
เวที

ก้อนหินไปขอโทษดอกไม้ถึงบ้าน แต่โดนเธอตบเข้าให้และ
ตำท้ออย่างรุนแรง ที่เขาทำให้เธออับอายต่อหน้าผู้คนนั้น เพื่ออยาก
ให้เธูหันเหความสนใจจากเธอไปยังน้องสาวของเธอ...

ก้อนหินเลยจนถ้อยคำ และรู้ว่าถึงพูดความจริงไป ดอกไม้จะ
ยิ่งเกลียดชังเขา ทุกอย่างเลยจบลง ณ วันนั้น ไม่มีเสียงทะเลาะ กลับ
แก้มและตำท้อ เพราะก้อนหินมาเรียนต่อที่กรุงเทพฯ ไม่ค่อยได้
กลับบ้าน และพ่อกับแม่ก็มาเยี่ยมบ่อยๆ อีกสองปีต่อมาเขาก็ได้ข่าว
ว่าดอกไม้มาเรียนต่อที่กรุงเทพฯ โอกาสที่จะเจอกันนั้นไม่เคยมี...

แต่แล้วอยู่ๆวันวานกำลังจะวนกลับมาหาก้อนหินอีกครั้ง
รวมทั้งความรู้สึกที่ตกค้างอยู่ในใจมาแสนนาน...นั่นด้วย

“พี่เจอกับดอกไม้” ก้อนหินเอ่ยเสียงแผ่ว

“เหรอะคะ ที่ไหน” ทราयरินถามขึ้นอย่างสนใจ

“ตอนแรกเจอกะหน้าก่อนนะ เขาไปดูคอนเสิร์ตพี่ ไปหาที่หลัง
เวที และดอกไม้เขาไปสมัครงานที่เอวี...อยู่แผนกดูแลศิลปินนะ”

“อย่าบอกนะ ว่าได้ดูแลพี่หีน” ทราयरินว่า แล้วหันไปมองหน้า
พี่ชาย

ก้อนหินยิ้มบาง ๆ ก่อนพยักหน้า

“ตายแล้ว! ดอกไม้ล่ะเธอจะดูแลพี่หีนได้ มันจะยุ่งนะพี่”
ทราयरินอุทาน พลางวิตกแทนพี่ชาย เพราะรู้ฤทธิ์เดชของดอกไม้
พอควร

“มันอาจเป็นโอกาสที่พี่จะได้ขอโทษเขาบ้างใจ และได้มีโอกาส
แสดงให้เขาู้ ว่าพี่ไม่ได้เลวร้ายอะไร ที่เขาจะมาจงเกลียดจงชังไป
ชั่วชีวิตหรอก” ท้ายประโยคนั้นเสียงก้อนหินแผ่วอย่างประหลาด จน
น้องสาวจ้องมองเขาอย่างสงสัย

“พีหिन...ถามจริง พีหिनชอบดอกไม้หรือเปล่า” ทรายรินถาม
ออกไปตรง ๆ

หिनยิ้มเก้อ แล้วเอ่ยออกมาว่า

“บ้าหรือ...คิดอะไรแบบนี้”

“พีหิน! ทรายถามจริง ๆ นะ ทรายสงสัยมาตั้งนานแล้วนะ
แล้วเรื่องที่พีแก้มองดอกไม้วันนั้นนะ ทรายว่าเพราะพีหินไม่ยอมให้
พีธนูเห็นความสุข น่ารักและเด่นดังของดอกไม้ด้วยใช่ไหมคะ” ทราย
รินคาดคั้น

“โอ๊ย...บ้าบ้า คิดอะไร เรื่องสาระ” ก้อนหินว่า ก่อนจะผุดลุก
จากโซฟา เดินเข้าไปในห้องนอน ปล่อยน้องสาวมองตามอย่างสงสัย

“โอ๊ย! อยากบ้าตาย”

คะน้ำถึงกับสะดุ้งตื่น ที่อยู่ ๆ ก็ได้ยินเสียงพี่สาวกรีดขิ้นในตอน
เช้าตรู่ ราวกับเวลาอันแสนสุขของเขา โผล่หน้าออกมาจากห้อง
นอน ก็เห็นพี่สาวเดินไปมาอยู่ในห้องนั่งเล่น หน้าตาน่ากลัว คะน้ำ
เลยผลุบเข้าห้องนอนตามเดิม แต่ยังไม่ทันจะหลับตาลง เสียงเคาะ
ประตูห้องก็ดังรัว

“คะน้ำ แกจะหลับไปถึงชาติไหน ไม่ไปเรียนหนังสือหน้าหา
รีไจวะ”

คะน้ำ เดินมาเปิดประตูอย่างเบื่อบื้อ ๆ

“วันนี้มีเรียนปายนะพี ว่าแต่พีเถอะเป็นไร ทำไมแหกปาก
ตั้งแต่เช้าแบบนี้”

“ก็เซ็งนะ”

“เรื่องไรอีกล่ะพี งานก็หาได้แล้ว น่าจะสบายใจได้ ที่ไม่ต้อง
กลับบ้านไปเป็นสาวชาวสวน” คะน้ำว่า

“ก็เขาให้พีไปดูแลไอ้หिनนะ มันน่าเซ็งมัยล่ะ” ดอกไม้สะบัดเสียง

“หา! ดูแลฟี่หินเทร่อ ฮ่า ฮ่า” ค่ะน้ำจบบคำพูดด้วยเสียงหัวเราะ
“ข่าทำไมวะคะน้ำ เรื่องมันแข็งนะ” ดอกไม้พาดไปที่แขนน้อง
ชายไปที่หนึ่ง

“ก็มันตลกนะ...แล้วมันทำให้คิดถึงคำพูดที่ว่า ยิ่งเกลียดยิ่งเจอ
ใจ ระวังด้วยนะพี่ดอกไม้ ระวังจะได้ โห้ย!”

“อย่ามาคิดอะไรทุเรศแบบนี้ไอ้คะน้ำ! มันไม่มีทางเป็นไปได้
เด็ดขาด!” ดอกไม้คิดเช่นนั้นจริงๆ เพราะเธอแสนจะเกลียด เกลียด
ไอ้ก้อนหินขนาดนี้...น้องชายเธอมาคิดเรื่องแบบนี้ได้อย่างไร เซอะ!
ไร้สาระ

ตอนที่ 5

ดอกไม้แอบพ่นลมออกจากปากอย่างเปื้อนหน้าย เมื่อได้เผชิญหน้าอย่างเป็นทางการกับก้อนหิน เมื่อนรีหัวหน้าฝ่ายแผนกดูแลศิลปินของเอวี พาเธอเข้ามาในห้องพักผ่อนของศิลปิน นอกจากก้อนหินแล้วยังมีนักร้องและดาราในสังกัดอยู่ในห้องนั้นด้วย

“หวัดดีครับดอกไม้” ก้อนหินทักทายด้วยรอยยิ้มทะเล้น

“ค่ะ หวัดดี” ดอกไม้ทักทายตอบและพินยืมสุทธฤทธิ เมื่อเห็นว่านรียังอยู่ในห้อง และกำลังจ้องมองดอกไม้อยู่อย่างไม่ว่างตา

“เออ...พีรี ไม่ต้องเป็นห่วงเรื่องงานหรอกนะ ผมกับดอกไม้ นะเป็นคนบ้านเดียวกัน รู้จักเป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่เด็กเลยครับ เราทั้งสองสนิทกันมากกกกแบบเพื่อนที่ดูแลกันได้ นะครับ” ก้อนหินเอ่ยขึ้น ในขณะที่ดอกไม้ก็คลีนไสล่กับวาจาเสียนๆ ของเขา

“อ้าวเธอ...” ไม่เห็นดอกไม้บอกพี่เลยนะ ันก็ดีแล้วรู้จักกัน เป็นเพื่อนมาตั้งแต่เด็ก พี่ก็สบายใจได้ว่าจะทำให้การทำงานระหว่างกันง่ายขึ้นนะ เป็นเพื่อนกันนี่นะ มีอะไรก็คุยกันได้ทุกเรื่อง”

“ครับ...คุยกันได้ทุกเรื่องแหละ” ก้อนหินรับคำหนักแน่น ก่อนจะหันมาไปรอยยิ้มหวานกับดอกไม้ จนเธอนึกอยากเอาไม้ทุบหัว

ทฤษฎี นั้น

“คะ...” ดอกไม้รับคำแผ่วเบา เมื่อพีธีหันมาทางเธอ คล้ายต้องการคำยืนยัน

“งั้นดอกไม้คุยกับหินตามสบายนะ แล้วอย่าลืมดูคิวงานพรั่งนี้ด้วยล่ะดอกไม้” นรีบอก ก่อนจะเดินตัวปลิวออกจากห้องไปอย่างสบายใจ

ดอกไม้เดินไปนั่งยังมุมหนึ่งของห้อง ห่างจากคนอื่น ๆ ที่นั่งดูทีวีอยู่ ก่อนหินเดินตามไป และนั่งลงบนเก้าอี้ตรงกันข้าม

“ดอกไม้ ทำไมทำหน้าที่เซ็งจ๊ง” ก้อนหินเอ่ยขึ้น มองหน้าอง้ง้าน้อยอย่างนึกขำ

“ถามได้” ดอกไม้ว่า ก่อนจะค้อนเขาวงใหญ่

“เธอจะเกลียดชังฉันยังงี้ก็ช่างเธอนะ แต่ยังไงเราก็มาร่วมกัน ฉันก็หวังว่าเธอ...”

“ฉันรับผิดชอบเรื่องงานเต็มที่อยู่แล้ว เฉพาะเรื่องงาน ส่วนเรื่องส่วนตัวมันก็ยังเป็นสิทธิ์ของฉันที่จะทำหรือรู้สึกยังไงกับนาย”

“งั้นก็ดี ตอนนี้อยู่คนเดียวแล้ว ฉันอยากออกไปกินข้าวข้างนอก อยากให้เธอไปเป็นเพื่อน” ก้อนหินเอ่ยเสียงเข้ม ทำเหมือนเจ้านายก็มีปาน

“นายไปกินข้าวไม่ได้ไปทำงาน ทำไมฉันจะต้องออกไปกับนายด้วยล่ะ” ดอกไม้ย่นเสียงแข็ง

“ฉันมีสิทธิ์ให้เธอไปไหนก็ได้ในเวลาทำงาน และพีธีไม่ได้บอกเธอหรอกเธอ ว่าเธอไม่ได้ดูแลฉันเฉพาะเรื่องงานหรอกนะ เรื่องส่วนตัวบางอย่างของฉัน เธอก็จะต้องดูแลด้วย เช่นว่าวันไหนฉันไม่สบาย เธออาจจะต้องพาฉันไปหาหมอ หรือเธออาจจะต้องเซ็ดตัวให้ฉันด้วย” ท้ายประโยคนั้นทำให้ใบหน้าของดอกไม้ร้อนผ่าวบวกกับสายตาแปลกๆ ของนายก้อนหิน

“บ้า...ฉันไม่ได้เป็นซี่ช้านายหรอกนะ” ดอกไม้ว่า ขณะใบหน้าใส ๆ นั้นแดงปลั่ง นั่นยิ่งทำให้ดวงตาก่อนหินขาวหวาน และทำให้ดอกไม้ขลุ่ยด้วยความ...ที่บอกไม่ถูกเหมือนกันว่ามันเป็นอะไร!

“แต่มันเป็นงานที่เธอต้องทำจริง ๆ นะดอกไม้” ก่อนหินว่าเสียงแผ่ว ก่อนพุดจากจากเก้าอี้

“ไปเถอะฉันหิวเต็มที”

ดอกไม้ยังนั่งเฉย ก่อนหินเลยถือโอกาสจุกแดนนเธอ

“บ้าจริง! ปล่อยแขนฉันเดี๋ยวนี้นะ” ดอกไม้พุดเสียงลอดไรฟัน

“เธอก็เดินตามฉันมาดี ๆ สิ ฉันจะปล่อย” ก่อนหินต่อรอง และรู้สึกสนุกที่ได้ยั่วโมโหของดอกไม้

“ฉันจะเดินตามหลังนายไปอย่างดีเชียว ปล่อยฉันได้แล้วนะ” ดอกไม้ว่าเสียงเบาอย่างจำยอม

ดอกไม้ถึงกับสะดุ้งเมื่อก้าวขาเข้าไปในห้างสรรพสินค้าชื่อดัง ผู้คนก็กรูเข้ามาหา ล้อมรอบตัวเธอกับนายก่อนหิน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นผู้หญิง ทั้งหญิงสาวมาก ปานกลางและสาวน้อย (เต็มที)

“พี่หินหล่อจังเลย”

“พี่หินขอหอมหน่อยได้มั๊ย”

“ขอถ่ายรูปนะคะ”

“ขอลายเซ็นด้วยค่ะพี่หิน”

“พี่หินร้องเพลงเพราะมากเลยคะ”

“เมื่อไหร่พี่หินจะเล่นหนัง เล่นละครบ้างคะ”

“ผู้หญิงคนนี้เป็นใครคะพี่หิน” คำพูดที่พาดพิงนั้น ทำให้ดอกไม้ ค่อย ๆ ถอยออกมาจากวงล้อม

“อ้อ...เป็นคนที่ดูแลพี่อยู่ครับ” ก่อนหินตอบคำถามสารพัดนั้น ด้วยรอยยิ้มแจ่มใส

นานเกือบยี่สิบนาที กว่าก้อนหินจะปลิวตัวจากกลุ่มแฟนคลับของเขา เพื่อตรงไปยังร้านอาหาร

“นี่ดอกไม้ วันหลังถ้ามีคนมารุมล้อมฉันเยอะ ๆ และฉันพูดคุ้ยได้พอประมาณนะ เธอช่วยกันเขาไว้แล้วพูดประมาณว่า ขอตัวก่อนนะ พี่หินมีธุระที่จะต้องรีบไป พูดทำนองนี้เข้าใจมั๊ย” ก้อนหินเอ่ยขึ้น เมื่อเลือกที่นั่งได้แล้ว

“อ้าว...ก็คิดว่าชอบมีสาว ๆ มารุมล้อม” ดอกไม้ว่าหน้าตาเฉย

“ไอ้ชอบมันก็ชอบนะนะ แต่ฉันก็หิวข้าว และถ้าเราไม่กันพวกเขาไว้บ้าง ทุกคนก็แห่กันเข้ามาเยอะขึ้น ๆ ฉันก็ไม่ต้องไปไหนกันพอดี ก็คุ้ยพอประมาณไงเข้าใจมั๊ย”

“อือ...พอประมาณ” ดอกไม้ว่าอย่างไรไม่ใส่ใจนัก

“นี่ดอกไม้ ยังไงเราก็มำทำงานด้วยกัน ไอ้เรื่องไร้สาระสมัยก่อนนะ ลืม ๆ มันไปบ้างก็ได้นะ” ก้อนหินว่า มองหน้าเหมือนเบื่อของอีกฝ่ายอย่างอ่อนใจ

“ฉันไม่ลืมว่านายทำอะไรกับฉันไว้บ้าง!” ดอกไม้แหงนขึ้นอย่างมีอารมณ์

“ถามจริง...เรื่องไหนที่เธอโกรธฉันมากที่สุด เรื่องที่ฉันแกล้งล้อเธอว่า ยัยพันหลอ เรื่องที่ฉันขโมยยางลบเธอ เรื่องที่ฉันเอาหมากฝรั่งติดที่กระโปรงเธอ หรือเรื่องที่บอกให้หมาของฉันแย่งลูกชิ้นปิ้ง หรือว่าเรื่องที่ฉันแกล้งเธอให้ขายหน้าในงานเลี้ยงส่งรุ่นพี่วันนั้น” ก้อนหินถามรว

ดอกไม้ไม่มปากแน่น ก่อนจะเอ่ยขึ้นว่า

“ทุกเรื่อง!”

“ไม่จริงหรอก เธอโกรธฉันเรื่องในวันงานเลี้ยงรุ่นพี่วันนั้น เพราะเธอคิดว่า ฉันทำให้เธอไม่สนใจเธอ”

“แล้วมันใช่มั๊ยล่ะ!” ดอกไม้สวนกลับ นึกอยากตะบันหน้าที

ทำไมเวลามองใกล้แบบนี้ หล่อ...บรรลีย์

“นี่ดอกไม้ เธอคิดจะให้ผู้ชายสักคนมารักก็มา มอง เพียงแค่เขา มองเห็นว่าเธอสวย เต็ม ดั่งแค่นั้นเธอ” ก้อนหินถามเสียงจริงจัง

“ก็อย่างน้อยๆ ผู้ชายคนไหนก็คงไม่มองผู้หญิงเป็น เป็นตัว ตลกให้ผู้คนหัวเราะเยาะหรือ นายหยุดพูดเรื่องนี้ได้แล้ว”

“ก็ได้!” ก้อนหินทิ้งเสียงหัวน ก่อนจะหันไปจัดการกับอาหาร ที่วางอยู่บนโต๊ะ

ตั้งแต่เดินออกจากร้านอาหาร ก้อนหินไม่ได้พูดอะไรกับ ดอกไม้เลย เขาเดินนำหน้าไปยังร้านหนังสือ ดอกไม้เดินตามไปอย่าง เงียบ ๆ มีเด็กวัยรุ่นเข้ามาล้อมเขาตามเคย และดอกไม้ก็ยังทำนิ่งเฉย ตามเดิม แม้ว่าก้อนหินจะหันมามองเธอ เหมือนขอความช่วยเหลือ เพื่อที่เขาจะได้หาซื้อหนังสือที่เขาต้องการ เพราะการที่ศิลปินเอ่ย ปากขอตัวก่อนนั้น ดูจะเป็นตัดรอนน้ำใจแฟนคลับจนเกินไป

เมื่อก้อนหินมองมายังดอกไม้ตาตุ ดอกไม้จึงเดินเข้าไปแสวง กลุ่มเด็กวัยรุ่นไม่ใช่เพราะกลัวเลย แค่ว่าคาญ! มองอยู่ได้

“เดี๋ยวขอตัวพี่หินก่อนนะคะ เพราะพี่หินมีนัดสำคัญ เดี่ยววัน หลังค่อยคุยกันใหม่” ดอกไม้เอ่ยเสียงหวาน แล้วยิ้มอย่างมีไมตรี

ก้อนหินออกจากร้านอย่างรีบเร่ง เมื่อได้หนังสือเกี่ยวกับรถ และเครื่องดนตรีหกเล่ม และเขยี่นถุงหนังสือให้ดอกไม้ถือ

ดอกไม้รู้สึกกว่าตัวเองเหมือนคนใช้ก้อนหิน เพราะจากนั้นเขาก็ กระหน้าซื้อ วีซีดี ดีวีดี เยอะแยะไปหมด ทั้งหนังสือและเพลง

“นี่พอหรือยังนายหิน ฉันถือไม่ไหวแล้วนะ!” ดอกไม้แหงนขึ้น มาอย่างเหลืออด เมื่อนายหินทำท่าจะเดินเข้าร้านเสื้อผ้ายี่ห้อดัง...

ก้อนหินหันไปมองดอกไม้ ยิ้มละมุนให้ แล้วก้าวเข้าไปในร้าน ดอกไม้ได้แต่มองตาขวางตามแผ่นหลังนั้น ก้าวขาตามไปอย่างไม่มี

ทางเลือก

นั่งพักตรงม้านั่งเล็ก ๆ ภายในร้าน วางถุงหนังสือลง นั่งมอง
ร่างสูงของก้อนหิน ที่เดินตรงไปยังแจ็กเก็ตยีนส์ ที่แขวนอยู่มุมห้อง
“ดอกไม้มานี่สิ ฉันจะลองเสื่อนะ มาช่วยดูหน่อย” ก้อนหิน
เรียก เสียงค่อนข้างดัง จนพนักงานในร้านหันไปมียิ้มไปตาม ๆ กัน
ดอกไม้รู้ความนัยในรอยยิ้มนั้น จึงหน้าร้อนผ่าวและพาลโกรธไปถึง
ก้อนหิน

“บ้าหรือไง! แหกปากเรียกแบบนี้” พอเดินมายังห้องลองเสื่อ
ดอกไม้ก็ทำเสียงเขินเขี้ยวใส่ก้อนหิน

“ก็กลัวไม่ได้ยีนเห็นนั่งเหม่อ” ก้อนหินว่า ก่อนจะผลุบหาย
เข้าไปในห้องลองเสื่อ ดอกไม้ยืนฟังประตูดังอย่างเหนื่อยใจ คิดเรื่อย
เปื่อยกับงานที่เพิ่งเริ่มต้น ด้วยไม่รู้ว่าเธอจะทนการเผชิญหน้ากับ
ผู้ชาย ที่ครั้งหนึ่งกลั่นแกล้งเธอสารพัด และดอกไม้ก็คิดเสมอว่า
ก้อนหินคือคนที่ทำลายรักครั้งแรกของเธอจริง ๆ

ดอกไม้คิดถึงผู้ชายคนนั้นขึ้นมาทันที ธนู...เขาเป็นลูกชาย
ผอ.โรงเรียนประจำจังหวัด ธนุย้ายมาเรียนขณะเขาเรียนอยู่ชั้น
มอหกพอเรียนจบ พ่อของเขาก็ตายเข้ากรุงเทพฯ ตามเดิม และ
ดอกไม้ก็เพียงแต่รับรู้ว่ามีธนูยังคงคบหากับรินทรายน้องสาวคนเดียว
ของก้อนหินอยู่จนกระทั่งทุกวันนี้ ความรักของพวกเขาผ่านวันเวลา
มาเนิ่นนานขนาดนี้...น่าอิจฉาจริง ๆ

“ว้าย!” ดอกไม้อุทานอย่างตกใจ เมื่ออยู่ ๆ ร่างที่ฟังกับประตู
นั้น ถลาเข้าไปกระแทกอกของก้อนหิน และเข้าไปในวงแขนเขาอย่าง
ไม่ทันตั้งใจ เพราะเป็นจังหวะที่คนอยู่ด้านในดึงประตูเปิดพอดี

“ระวังหน่อยสิ...” ดอกไม้ได้ยินเสียงแผ่ว ๆ นั้นดังอยู่ข้างหู และ
อ้อมแขนนั้นเหมือนจะยังไม่ยอมคลายจากร่างบางของเธอ

“ปล่อยฉันได้แล้ว!” ดอกไม้เอ่ยเสียงสั้น ด้วยบางอย่างกำลัง

เล่นรื้อไปทั่วร่างและความรู้สึกเธอ

เมื่อก่อนหินคลายวงแขน ดอกไม้กำลังจะก้าวออกไปจากห้อง
ลงเสื่อ แต่มือแข็งแรงนั้นกลับจับจุดแขนเธอไว้แน่น ดอกไม้ก้มหน้า
งุด ไม่กล้าสบตากับหิน และพยายามสละมือให้หลุดจากการ
เกาะกุมของเธอ

“ดูก่อนสิ...ว่าฉันใส่เสื้อตัวนี้แล้วเป็นไงบ้าง” คำพูดของเขา
ทำให้ดอกไม้เงยหน้าขึ้น แต่สายตาก็หยุดอยู่ที่แผงอกกว้าง ที่มีเสื้อ
กล้ามสีขาวยาวสะดุดตา สวมทับด้วยแจ็กเก็ตบลูสีตัวเท่ และที่สะดุดตาของ
ดอกไม้มากที่สุด สร้อยเส้นยาวกลางอกกว้างนั้น ซึ่งเป็นจี้รูปกลีบ
ดอกไม้

ดอกไม้เงยหน้าขึ้นมองเขาอย่างคาดไม่ถึง เห็นเพียงแววตา
สงบนิ่ง...มองตรงมายังเธออยู่ก่อนแล้ว

“ก็...ดูดี” ดอกไม้ตอบสั้นๆ พอดีกับที่หินยอมปล่อยให้
เธอจึงเดินผละจากไปก่อน มานั่งรอเธออยู่ที่ม้านั่งตัวเดิม นานหลาย
นาที...

“ดอกไม้ ไซ่ดอกไม้หรือเปล่าครับ” อยู่ๆ เธอก็ได้ยินเสียง
ทักทายจากด้านข้าง เมื่อหันไปมอง ก็เห็นว่าเป็นชายหนุ่มรูปร่าง
รูปร่างสูงสง่าคนหนึ่ง เมื่อดอกไม้หนึ่งมองเพียงอึดใจ หัวใจเธอก็เต้น
เป็นจังหวะป๊อบปสม ร็อก

“พี่หนู พี่หนูหรือคะ” ดอกไม้เอ่ยออกไปราวละเมอ มอง
ใบหน้าหล่อเหลาของเขาอย่างตกตะลึง

“ครับ พี่หนูเอง ดอกไม้มากับใครหรือ” ใบหน้าคมหล่อ่นั้น
ยิ้มกระจ่าง จนยิ้มน้ำตาพราระยับ

“มากับฉันเองแหละเพื่อน”

หินหันเดินมายังทั้งสอง พร้อมดึงเสื้อผ้าสีถูด ยื่นให้ดอกไม้

“สบายดีหรือเปล่า หายหน้าไปเลยนะ วันนี้ตอนค่ำนาย

ว่างมัย ไปกินเหล้าที่ห้องฉันหน่อย” ก้อนหินมองหน้าเพื่อนรักอย่าง
เคร่งขรึม

“วันนี้ไม่ว่างเลยนะหิน วันหลังนะ แต่แปลกใจจังนายกับ
ดอกไม้คุยกันดี ๆ ได้แล้วหรอ”

คำพูดนั้นทำให้ดอกไม้และก้อนหิน หันมามองหน้ากันโดยไม่ได้ตั้งใจ แล้วดอกไม้ก็เอ่ยเสียงแข็งว่า

“ก็ไม่ได้คุยกันดีขึ้นหรอก บังเอิญดอกไม้ทำงานที่เอวี่นะคะ
อยู่แผนกดูแลศิลปิน แต่ดวงไม่ดีนะคะที่ศิลปินที่ดูแลเป็นนายคนนี่!”
พูดจบดอกไม้ก็เดินออกจากร้าน พร้อมถุงหนังสือและเสื้อผ้าที่ก้อน
หินเพิ่งยื่นมาให้

“เฮ้ย...หิน แกบ้าหรือเปล่า ให้ดอกไม้หิ้วของแบบนั้น เออ...ถึง
เขาจะเป็นคนที่ถูกจัดมาเป็นคนดูแลนาย แต่ดอกไม้ก็ไม่ใช่คนใช้นาย
ที่ล้ำคณูรู้จักกันมาตั้งแต่เล็กแต่น้อย นายก็น่าจะดูแลเขาบ้างสิ”

“ที่พ่ล่ำมาทั้งหมดนี้ หมายถึงอะไรไอ้ธนู แกไปเคลียร์ทุก
อย่างให้เรียบร้อยกับน้องฉันก่อนเดอะ ค่อยมาห้วงคนอื่น!” พูดจบ
ก้อนหินก็เดินตัวปลิวออกจากร้านไปทันที

“นี่ของเธอ...” เมื่อดอกไม้ จะเดินลงจากรถก็ก้อนหินก็ยื่นถุง
ใบหนึ่งให้

“อะไร!” ดอกไม้ทำหน้าแปลกใจ ยังไม่ยอมรับถุงนั้นจากมือเขา

“เสื้อ” ก้อนหินตอบสั้น ๆ

“ขอบใจ แต่ฉันไม่รับของของนายหรอ!” ดอกไม้กระแทก
เสียง

“ฉันให้เธอ ส่วนเธอจะเอาไปทิ้งหรือให้ใครก็ตามใจ!” พูดจบ
ก้อนหินก็โยนถุงเสื้อนั้นลงที่ตักดอกไม้ แล้วลงจากรถ เดินเข้าไปใน
บริษัท

“พีหินขา ไปไหนมานะรีน่าตามหาทัวบริษัทก็ไม่เจอ มือถือก็ไม่ยอมเปิด”

ก่อนหินถึงกับแอบพรุลงมออกจากปาก เมื่อก้าวเข้ามาในบริษัท รีน่าก็ถลาเข้ามาเกาะแขนเขาไว้แน่น

“รีน่า พี่ขอตัวนะ จะรีบเข้าห้องซ่อมดนตรี พรุ่งนี้มึงงานโหดตัวที่พับ” ก่อนหินว่า พลงแกะมืออีกฝ่ายจากแขนตัวเอง

“พีหินอะ ไม่มีเวลาคุยกับรีน่าเลยนะ อ้าแง่งาน งาน งาน” รีน่าทำท่ากระพืดกระพืด จนกระโปรงสั้นปลายนานนั้น พลิวไปตามการเคลื่อนไหวของเธอ จนคนผ่านไปมามองตาวาว

ดอกไม้ชะงักเมื่อเดินเข้ามา แล้วเห็นภาพของปีก่อนหินหน้าบึ้ง ในขณะที่รีน่าทำท่ากระเจ้ากระงอด ดอกไม้รู้สึกหมั่นไส้ยัยนักร้องขาดแดนซ์คนนี้อย่างไรไม่รู้ คิดว่าน่ารักตายแหละ ทำท่าเข้า...อะไรไม่รู้ที่ทำให้ดอกไม้คิดบางอย่างได้ อาจจะเป็น...เพราะความหมั่นไส้ยัยรีน่าแน่ๆ

“หินเร็วเถอะ ต้องรีบเข้าห้องซ่อมดนตรีมิใช่หรือ” ดอกไม้ไม่ว่าเปล่า แต่จุดแขนก่อนหินให้ถลาตามไปยังหน้าลิฟต์ ก่อนที่รีน่าทันรู้สึกตัว แล้ววิ่งตามไป แต่ก็ไม่ทันเสียแล้ว เมื่อทั้งสองผลุบหายเข้าไปในลิฟต์เสียก่อน รีน่าจึงร้องกรี๊ดออกมาอย่างซัดใจ ทำเอาพนักงานบริษัทที่เดินผ่านไปมามองอย่างขบขัน แต่ไม่มีใครสนใจเธอนัก ด้วยรัฐุทธิเดช เพราะถึงจะนิสัยเสียอย่างไร รีน่าก็ยังเป็นนักร้องหญิงนับเบอร์วันของค่าย เป็นลูกรักของคุณซัชชาย เจ้าของเอวี

“นี่ดอกไม้ ขอบใจนะที่กันรีน่าออกไปได้ ฉันรู้สึกที่ตัวเองเลือกคนที่มาดูแลไม่ผิดจริง ๆ” ก่อนหินยิ้มทะเล้นใส่ดอกไม้ ขณะอยู่ในลิฟต์สองต่อสอง

แต่เธอเบ้าปากใส่เขา แล้วเอ่ยขึ้นว่า...

“เสน่ห์แรงเหลือเกิน”

“แน่นอน ฉันเป็นใครล่ะ” ก้อนหินทำท่ายัด จนดอกไม้เบ้าปาก

“นายจะเป็นใครก็ช่างซูเปอร์สตาร์ เท่ เสน่ห์แรงแค่ไหน
สำหรับฉัน...นายก็คือ ไอ้ก้อนหินนั่นแหละ!”

“รู้แล้ว ไม่ต้องมาขำนักหรอก เพราะฉันรู้ว่าเธอน่ะ มีไอ้ธนู
เป็นเทพบุตรสุดรัก แต่ขอบอกนะ ตอนนี้ไอ้ธนูมันเป็นแฟนยัยทราย
อยู่ อย่าคิดนะ จะไปยุ่งหรือคิดจะแย่งแฟนชาวบ้าน! หรืออยากจะ
เป็นกิ๊กมันล่ะ”

ดอกไม้เฝ้าปากแน่น เมื่อได้ยินวจาของก้อนหิน...มองใบหน้า
เรียวคมนั้นอย่างโกรธเคือง พอดีกับที่ลิฟต์ขึ้นมาถึงแผนกของเธอ
ดอกไม้เลยเดินสะบัดหน้าออกไป

ตอนที่ 6

เมื่อกลับมาถึงคอนโดฯ ดอกไม้ก็เห็นน้องชาย กำลังนั่งดูทีวีอยู่ในห้องนั่งเล่น มันน่ากลุ้มมึนละ มีน้องชายติดละคร หลังข่าว

“เป็นไงบ้างพี่ ทำทางเหน็ดเหนื่อย” ค่ะน้ำเอ่ยทัก ตายังมองจอทีวี

“ซึ่งนะลิ...” ดอกไม้กระแทกเสียง ก่อนจะนั่งลงข้างๆ น้องชาย

“ซื้อไรมาละเนี่ย” ค่ะน้ำดึงถุงจากมือพี่สาวไปเปิดดู

“ไม่ได้ซื้อมีคนที่ให้มา ไม่รู้ว่าเป็นอะไรเหมือนกัน และไม่สนใจจะรู้ด้วย!” ดอกไม้ว่าเสียงห้วน

ค่ะน้ำดึงของในถุงที่ปิดไว้อย่างตือออกมา

“โห... รวยนะ ซื้อเสื้อแจ็กเก็ตยีนส์แบรนด์เนม” ค่ะน้ำว่า นั่นทำให้ดอกไม้หันขวับมาดูของในมือน้องชาย

“เฮ้ย!” ดอกไม้ร้องได้แค่นั้น ก่อนจะดึงเสื้อจากมือน้องชาย แล้ววิ่งเข้าห้องนอน

ด้วยไม่คิดว่าก้อนหินจะบ้าขนาดนี้ ดันซื้อแจ็กเก็ตให้เธอ เหมือนกับที่ซื้อให้ตัวเอง แต่คนละไซส์เท่านั้นเอง..

“บ้าเปล่าวะ” ดอกไม้พึมพำ

ดอกไม้ตั้งใจจะเอาเลือดแจ็กเกิดให้คนอื่น เพราะถ้าทิ้งไปเฉย ๆ ก็เสียของเปล่า ๆ น้องชายคงใส่ไม่ได้อยู่แล้ว เพราะเป็นเลือดไซส์ผู้หญิง และเพื่อน ๆ ของเธอก็คงใส่ได้ไม่สวย เพราะมันเป็นเลือดสำหรับผู้หญิงตัวเล็ก ๆ น่าเอ็นดูอย่างเธอมากกว่า

มองเลือดในมืออย่างแสนเสียดาย ถ้าจะทิ้งมันไป แต่ถ้าเธอใส่...นายก้อนหินก็จะคิดว่าเธอปลื้มกับของที่เขาให้ ดอกไม้รู้สึกกลัดกลุ้มและสับสนอย่างประหลาด

แต่ยังไงเธอก็จะลองใส่ดู มันคงไม่เป็นไรหรอก เพราะไม่มีวันที่นายก้อนหินจะมาเห็นอยู่แล้ว ว่าแล้วดอกไม้ก็ลองสวมเลือดแจ็กเกิดบลูยีนนั้นสวมทับเลือดยัดแขนสั้นสีขาวที่สวมอยู่

จากนั้นดอกไม้ก็เดินตรงไปยังกระจกยวาทที่ติดอยู่ผนังห้อง... สะบัดผมยาวดำขลับนั้นให้ตกไปยังแผ่นหลัง แล้วหมุนตัวไปซ้ายและขวา เห็นร่างบางของตัวเอง ดูเท่ในชุดกางเกงบลูยีนและและแจ็กเกิดสีเดียวกันดูดีอย่างไม่น่าเชื่อ...จนดอกไม้เผลอยิ้มออกมาอย่างไม่รู้ตัว

เสียงโทรศัพท์มือถือของดอกไม้ก็ดังขึ้นพอดี...เป็นเบอร์ที่ไม่คุ้นเอาเสียเลย

“ดอกไม้พูดค่ะ” กรอกเสียงนุ่ม

“เลือดที่ซื้อให้เป็นของขวัญ ใส่พอดีมั๊ย” พอได้ยินเสียงของก้อนหินเท่านั้น ดอกไม้รีบถอดเลือดแจ็กเกิดออกทันที ราวกับกลัวว่าอีกฝ่ายจะมองเห็นนั่นแหละ

“ไม่รู้ ไม่ได้สนใจจะสวมใส่!” ดอกไม้ปิดเสียงห้วน

“ไม่เป็นไร เธอไม่ชอบก็ให้คนอื่นไปสิ จังแค่นั้นนะ พงุ่นนี่เจอกัน”

“อือ...” ดอกไม้ครางเบา ๆ

แล้วก้อนหินก็วางสายไปทันที แต่ดอกไม้ยังคงนั่งมองเลือด

แจ็กเกิดตัวนั้นอย่างแสนเสียดาย ถ้าจะยกให้คนอื่น...เพราะเธอรู้สึก
ว่าไซล์มันพอดีกับตัวเธอจริง ๆ เนื้อผ้าและการตัดเย็บก็ดีสม
ราคาที่แพงลิบ

หรือดอกไม้จะใส่ ในยามที่มันใจว่าจะไม่เจอคนให้...

ธนูรู้สึกหงุดหงิดเมื่อก้าวเข้ามาในห้องชุด แล้วเจอเข้ากับ
ทรายริน ซึ่งกำลังนั่งทานข้าวอยู่เพียงลำพัง

“เห็นหน้าทรายแล้ว ทำหน้ายังกะเห็นของบูดเน่างั้นแหละ”
ทรายรินแฉกดัน เธอวางช้อนช้อมลงข้างจานทันที ก่อนยกแก้วน้ำ
ขึ้นดื่ม

“ก็มันตึกขนาดนี้แล้ว” ธนูพิมพ์่า แล้วเดินเข้าไปยังห้องนอน
ถอดเสื้อผ้าชุดทำงานออก แล้วเดินเข้าห้องน้ำ

เมื่อออกมาก็เห็นทรายรินนั่งอยู่บนขอบเตียง

“พี่ธนูจะหลบหน้าทรายไปถึงไหนคะ” ทรายรินเอ่ยเสียง
ลั่นเครือ

“พี่ไม่ได้หลบครับ ช่วงนี้พี่งานเยอะก็เท่านั้น”

“งานเยอะขนาดจะโทร.หากันบ้างก็ไม่ได้เชียวหรอคะ”
ทรายรินยังตัดพ้อ น้ำตาใสจากดวงตากลิ้งผ่านร่องแก้ม

“ร้องให้อีกละ เบื่อนะ เออะอะอะไรก็น้ำตาร่วงตลอด” ธนูว่า
ก่อนจะหันไปคว้ากางเกงขาสั้นมาสวมใส่

“ทรายเป็นแบบนี้มาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้ว ทำไมถึงจะมาเบื่อ
ตอนนี้ เพราะทรายเป็นของเก่าไม่น่าเก็บอีกต่อไปใช่ไหมคะพี่ธนู!”

“พูดอะไร...” ธนูหันมาเผชิญหน้ากับทรายริน ที่บัดนี้แก้มใส
นั้นเปื้อนด้วยหยาดน้ำตา

“ทรายพูดอย่างที่ทรายรู้สึก พี่ธนูเบื่อทราย เพราะพี่กำลังมี
คนใหม่ใช่ไหมคะ”

“ไม่มีครับ พี่ยังเหมือนเดิม และตอนนี้มันตึกมากแล้ว และพี่ก็วิ่งเต็มที่ พຽ່ນนี้พี่มันคลุกค้ำแต่เข้าด้วย” พุดจบเขาก็ล้มลงนอนบนเตียงทันที

ทรายรินยังนั่งร้องไห้บนขอบเตียง ธนูหันกลับไปมองด้วยความอ่อนใจ เมื่อก่อนน้ำตาของทรายรินทำให้เขาใจอ่อนและหัวนโหว แต่เวลานี้เขาก็กลับรู้สึกไปอีกอย่าง...มันน่าเบื่อจริงๆ ที่จะต้องมาคอยเช็ดน้ำตาและปลอบโยนพร้าเพรื่อแบบนี้

“ทราย...พี่วังแล้วนะ มันอนเถอะ พຽ່ນนี้ก็ต้องไปทำงานเหมือนกันไม่ใช่หรอ” ธนูเอ่ยขึ้น ก่อนจะลุกขึ้นไปรี้งร้างบางนั้นมาเอนลงเคียงข้าง และกอดไว้แนบสนิท...และเขาก็หลับไหลไปอย่างอ่อนเพลีย

พอดอกไม้ทรุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้ในห้องทำงาน เสียงโทรศัพท์บนโต๊ะก็ดังขึ้น...ไขเจียวซึ่งนั่งอยู่โต๊ะข้างๆ หันมามอง “แหม...ได้จังหวะอะไรขนาดนั้น”

ดอกไม้ไม่ได้ตอบวจาของเพื่อนรัก แต่หยิบหูโทรศัพท์แล้วกรอกเสียงหวานๆ ไปว่า

“สวัสดีค่ะ ดอกไม้พูดค่ะ”

ไขเจียวทำหน้าที่แหวะไล่ ก่อนจะก้มหน้าลงกับคิวงานของคิลปินที่ตัวเองดูแลอยู่

“พี่ธนูหรอคะ...” เสียงอุทานอย่างแปลกใจนั้น ทำให้ไขเจียวหันขวับไปมองดอกไม้ทันที เห็นหน้าที่ไม่คอยสวดยนักของเพื่อนสาว เป็นสีระเรื่อ ไขเจียวเลยขยับเก้าอี้เข้าไปใกล้ พร้อมเงี่ยหูฟัง

ดอกไม้หันมาทำตาเขียวไล่เพื่อน ก่อนจะเอ่ยขึ้นว่า

“พี่ธนูมีอะไรหรือเปล่าคะ”

“ดอกไม้ เดี่ยวตอนเที่ยงพี่ไปรับนะ อยากคุยกับดอกไม้ล่ะ”

คำพูดนั้นของธนูทำให้ดอกไม้ถึงกับอึ้งไปทันที

“หรือดอกไม้ไม่อยากคุยกับพี่ พี่ก็ไม่ว่ากันนะ” เสียงเศร้า ๆ ที่ดังมาตามสายนั้น ทำให้ดอกไม้โพล่งออกไปทันที

“ไม่ใช่ค่ะพี่ธนูไม่ใช่ยังงั้น แต่พี่ธนูมีแฟนแล้วนะคะ ดอกไม้ไม่อยากมีปัญหากับใคร”

“เราจะคุยกันแบบคนที่รู้จักกันก็ได้นี่ครับ”

ดอกไม้หนึ่งหันไปชั่วอึดใจ ก่อนหันไปยังไข่มุกเขียวที่กำลังทำตาโตมองเธออยู่

“ค่ะ...ก็ได้ ตอนเที่ยงนะคะ”

“ครับ...ดีใจที่ดอกไม้ไม่รังเกียจพี่ งั้นพี่รบกวนแค่นี้ก่อนนะครับ”

“ค่ะ บาย ๆ นะคะ”

เมื่อวางสายโทรศัพท์ไปแล้ว ไข่มุกเขียวก็ยังไม่เลิกจ้อง ดอกไม้เลยฟาดไปที่แขน

“นิสัยเสียจริง ๆ เลยแก...เรื่องอะไรมานั่งฟังฉันพูดโทรศัพท์ล่ะ” ดอกไม้ว่า ทำตาดู

“พี่ธนูคือใครล่ะดอกไม้” ไข่มุกเขียวถาม

“ก็เป็นคนที่ครั้งหนึ่งฉันเคยรักนะ ตั้งแต่อยู่มัธยม” ดอกไม้ตอบ

“ไม่ใช่ครั้งหนึ่งละมัง...ฉันว่าตอนนี้แกก็ยังรักเขาอยู่”

“ไม่ใช่หรอก...” ดอกไม้ได้เสียงแผ่วผิดปกติ

“แกคงไม่รู้ตัวว่าเวลาที่แกพูดกับเขานะ หน้าแกสีแดงเขียวนี้ขนาดพูดโทรศัพท์นะนี่ อยากเห็นหน้าพี่ธนูของแกจ้ะเลย ว่าจะหล่อแค่ไหนที่ทำให้แกร็กได้ยาวนานขนาดนี้” ไข่มุกเขียวจิบปากจิบคอพูด ก่อนจะใช้ปลายนิ้วเรียวกะลี่ยปลายผมที่ระหนังกออยู่ออกไป

“จริงเหอ...” ดอกไม้พึมพำ ก่อนจะยกมือลูบแก้มตัวเองเบา ๆ

“เออสิ...”

“ช่างฉันเถอะ ว่าแต่แกไม่มีงานอะไรหรอங์ใช่เจียว มายุ่งเรื่องฉันทำไม” ดอกไม้สะบัดเสียง

“มีสิ...เดี๋ยวจะออกไปข้างนอกแล้วละ วันนี้ร่น่าไปอัศจรรย์การเกมโชว์ของช่อง 5 นะ”

“เหรอ ทำจะสนุกนะแก”

“มันก็ไม่สนุกนักหรอแก ถ้าตอบอะไรที่ไม่เข้าทำนะ”

“ก็แล้วแต่สมองของนักร้องดังแล้วกันนะแก”

“คืนนี้แกก็ต้องไปดูแลหิเล่นคอนเสิร์ตที่ผับไม่ใช่เหรอ”
ใช่เจียวถาม

“ก็งั้นแหละ...เห็นว่าโชว์แค่สองสามเพลงเอง คงไม่ตึกนักหรอ”

“งั้นบายก่อนนะแก” ใช่เจียวว่า ก่อนจะเอาสมุดจดคิวเล่มหนาใส่ลงไปใเป้ แล้วเดินบิตสะโพกอย่างมีจริตออกจากห้องทำงานไปเสียงโทรศัพท์บนโต๊ะของดอกไม้ดังขึ้นอีกครั้ง ทำให้เพื่อน ๆ ร่วมงานหันมามองส่งยิ้มเข้าหะ

“คะ ดอกไม้พูด” ดอกไม้กรอกเสียงน้อย ๆ

“ตอนเที่ยงไปกินข้าวด้วยกันนะ” เสียงหัวหัวนของก้อนหินดังมาตามสาย

“ไม่ว่างหรอ ฉันนัดเพื่อนไว้แล้ว” ดอกไม้ตอบเสียงหัวน

“ไปกินกับเพื่อน ก็ฉันไปด้วยไม่เห็นเป็นไร” ก้อนหินว่า

“นี่...นายหิน ฉันมาทำงานดูแลนายก็จริง แต่ฉันไม่ใช่คนใช้นายนะ ฉันจะต้องตามไปดูแลนายแม้กระทั่งตอนกินข้าว น้อย ๆ หน่อย ฉันก็อยากมีเวลาส่วนตัวกับเพื่อน ๆ บ้างสิ!” พูดจบก็กระแทกหูโทรศัพท์ลงเสียงดัง จนเพื่อน ๆ ในห้องหันมามองอย่างแปลกใจ

“หินชวนเธอไปดูแลขณะกินข้าวเหรอดดอกไม้” แนน เพื่อนร่วม

งานคนหนึ่งถามขึ้นอย่างสนใจ

“อ้อ...น่าเบื่อนะ” ดอกไม้พึมพำ ในขณะที่แนหันไปสบตากับเพื่อนคนอื่นๆ ในห้อง

“ได้ข่าวว่าดอกไม้กับหินเป็นคนบ้านเดียวกันหรือ” แนถามต่อ

“จะแน บ้านเราอยู่ติดกัน แต่ฉันกับนายหินไม่ค่อยถูกกันนัก เขาชอบแกล้งฉันสารพัด เคยโยนงูตัวเล็กๆ ใส่น้ำด้วย บางทีก็แกล้งให้หมาเขาเห่า วิ่งมาแย่งลูกชิ้นในมือฉัน โอ๊ยไม่อยากพูดหรือกลืนเสียเขาละ...” ดอกไม้ว่า สายหน้าอย่างระอา

“แล้วทำงานกับเขาเป็นไงบ้าง” แนนซักต่อ

“เขาก็ดูโตขึ้น ไม่ได้แกล้งฉันมากมายเหมือนตอนเด็กหรืออกแต่คำพูดก็ยังกวนประสาทบ้าง ช่างเถอะฉันพอทนได้” ดอกไม้ว่า

“เปลี่ยนมาดูแลพื้มีนัยดอกไม้ ถ้าเธอลำบากใจกับหินเขาละ แล้วฉันจะดูแลหินเอง” แนนเสนอ มองดอกไม้อย่างเห็นใจ

“ดีเลย...” ดอกไม้เออออ

“จ้ะ เตียวฉันจะไปคุยกับพี่รี่ก่อนนะ” แนนบอก ดอกไม้พยักหน้ารับรู้

พอเที่ยงตรงดอกไม้ก็เดินลงมายังหน้าบริษัท เห็นชายหนุ่มตัวสูงผิวขาว ในชุดกางเกงสแลคและเสื้อเชิ้ตสีขาวสะอาดตา กำลังยืนส่งยืมละไมอยู่ตรงด้านหน้าบริษัท

ดอกไม้ก้าวเข้าไปหาอย่างช้าๆ มองใบหน้าหล่อเหลานั้นอย่างไม่เชื่อสายตา ผู้ชายที่เธอหลงรักและฝันหามาตั้งแต่วัยมัธยม... เขากำลังยืนอยู่ต่อหน้าพร้อมรอยยิ้ม อยากย้อนวันเวลาไปหาอดีต... แต่ก็ได้แต่คิด เพราะวันเวลาที่ผ่านไป เขาไม่เคยมองและยิ้มกับเธออย่างเช่นวันนี้เลย

“คอยนานมั้ยคะ” ดอกไม้เอ่ยถาม รู้สึกว่าเสียงตัวเองสั่นพลิว
“ไม่เลยครับ เพิ่งมาเหมือนกัน” เขาว่า...ใบหน้าหล่อเหลานั้น
ยังแต่มียิ้ม โข่วฟันขาวเรียงสวยจนดอกไม้รู้สึกเกือจิ้น เมื่อเห็น
สายตาของเขาที่มองเธออย่างนิ่งนาน

“ดอกไม้ดูเปลี่ยนไปจากเดิมมากเลยนะครับ” เขาเอ่ยขึ้น ขณะที่
ที่เดินเคียงกันไปขึ้นรถ เพื่อตรงไปยังร้านอาหารที่ไม่ไกลจากค่าย
เอวินัก

“พี่ธนูก็เปลี่ยนไปจากเดิมเหมือนกันนะคะ” ดอกไม้ว่า ก่อน
จะยิ้มบางๆ

“ครับ วันเวลาก็ทำให้คนเราเปลี่ยนไปบ้าง รวมทั้งความรู้สึก
บางอย่าง”

“คะ...แต่สำหรับดอกไม้ ความรู้สึกบางอย่างไม่เคย
เปลี่ยนแปลงไปตามเวลาเลยคะ” ดอกไม้พูดออกมาอย่างรู้สึก
กระทั่งเห็นสายตาพราวหวานของเขาที่ทอดมองมา ทำให้ดอกไม้
รู้สึกว่าเปลอพูดสิ่งที่เก็บงำในใจออกไป

“คะ เฉพาะบางอย่างนะคะ แต่แน่นอนบางอย่างก็เปลี่ยนไป
เช่นกันคะ” ดอกไม้เอ่ยขึ้นเพื่อกลบเกลื่อนสิ่งที่ซุกซ่อนในใจ

ก่อนหันเดินไปมาในห้องพักผ่อน จนเพื่อน ๆ ในวงแบ็คอัฟ
สายหน้า ด้วยรู้สึกเวียนหัวเต็มที...

“ไ้อห็น แกเป็นไรวะ ข้าปวดหัวนะโว้ย เดินไปมาอยู่ได้” เป้มือ
เบสเอ่ยขึ้นอย่างหงุดหงิด

ก่อนหันรู้สึกตัว หันไปมองเพื่อน ๆ ที่อยู่กันครบวง...ทั้งเป้
มือเบส วิน มือกีตาร์รีด เอกร์ตัน มือกลอง...

“จะเดินหาพระแสงอะไรนักหนาไ้อห็น เป็นร้อยๆ รอบแล้ว
มั้งนี่ ถ้าแกไม่มีอะไรจะทำจริง ๆ ก็เข้าห้องซ้อมเสียที คีนนี้มีโซว์สาม

เพลงนะเอ็ง...” เอกรัตน์เอ่ยขึ้นบ้าง มองนักร้องหนุ่มที่รักเหมือนน้อง
เหมือนเพื่อนอย่างติตราคาญปนห่วงใย

“แกมีปัญหอะอะไรหรือเปล่า หรือเกี่ยวกับข่าวรีน่ากิ๊กกับเจ้า
บาล” เอกรัตน์ เอ่ยถึงนักแสดงวัยรุ่นคนใหม่ในสังกัด

“บ้าน่าพี...ผมไม่ได้คิดอะอะไรกับรีน่า พีก็รู้นี้” ก้อนหินตบ ก่อน
จะทรุดนั่งลงข้าง ๆ เป้

“แล้วที่แกเดินง่วนอยู่นู่นี่เพราะใครละไอ้หิน...” เป้ถาม
ขึ้นอีกครั้ง

ก้อนหินมองเพื่อน ๆ ในวงอย่างอึดอัด เขาไม่อยากจะให้ใครรู้
ความในใจนักหรอก แต่สายตาทุกคนก็ดูคาดคั้นเหลือเกิน หากเขา
ไม่เปิดปาก ทุกคนก็คงไม่หยุดซักถาม

“คือ...ดอกไม้อะไปกินข้าวกับเพื่อนผมคนหนึ่งนะ” ก้อนหิน
พยายามบอกด้วยเสียงเรียบ

“ไอ้หิน! ทั้งสี่หนุ่มร้องออกมาพร้อมกันราวนัดหมาย

ก้อนหินหลบสายตาทั้งสามอย่างเก้อเขิน ก่อนจะบอกออกไป

“ไอ้เพื่อนคนนั้นมันเป็นแฟนน้องสาวผมอยู่นะครับ ผมแค่เป็น
ห่วงความรู้สึกน้องของผมนะพี เพราะ...”

“พอแล้วไอ้หิน...พวกข้าเข้าใจว่าที่แกเดินง่วนอยู่นู่นี่เพราะ
แกห่วงน้องสาวของแกเท่านั้น แกไม่ได้คิดอื่นใดเลย ไอ้หิน เพราะ
แกห่วงน้อง...” เอกรัตน์เอ่ยเสียงหนัก มองก้อนหินอย่างปลง ๆ

“ใช่หินเอ๊ย...แกช่างรักน้องเสียยิ่งกว่าอะไร ช้านับถือจริง ๆ ะ”
เป้ว่า ตบปากก้อนหินแรง ๆ จนก้อนหินรู้สึกปวดแปลบ

“แล้วดอกไม้นี้ เขาคิดใจละถึงไปกินข้าวกับแฟนคนอื่น หรือ
ดอกไม้ชอบเพื่อนแกอีหิน” วินเอ่ยถาม มองหน้าหม่น ๆ ของหินอย่าง
ขึ้น ๆ

“ไอ้หินเอ๊ย...แกไปส่องกระจกดูหน้าหล่อ ๆ ของแกดูสิ...มัน

เหมือนคนนอกหักยังงมงาย ฉันไม่เข้าใจแกจริงๆ เลยมีสาว ๆ รุ่มล่อม
ทั้งนักร้อง นางแบบ นางเอกหนัง แกกลับมาสสนใจผู้หญิงธรรมดา ๆ
คนหนึ่งเท่านั้น แกนี่ประหลาดคนจริงๆ“ เอกรัตน์ว่า

“มันไม่ใช่ซะพี...” ก้อนหินอุทานขึ้นอย่างตกใจ มองเพื่อน ๆ
ทั้งสามอย่างฉลาด ๆ

“ไอ้หิน...แกปากแข็งอย่างนี้ แกไม่มีวันได้แถมหอกวะ กินหัว
ไปก็แล้วกัน อยากหัวเราะให้พี่น้อง นักร้องหนุ่มรูปหล่อผู้โด่งดัง
ออกหักเพราะหลงรักสาวหน้าตาธรรมดา ข้าวะ...” พูดจบเอกรัตน์ก็
หัวเราะออกมา เป้กับวินเลยหัวเราะตาม

“ฉันอยากรู้จัง แกไปทำอะไรกับดอกไม้มาก่อนล่ะ เขาถึงได้
มองข้ามแก ไปมองเพื่อนแกได้ไอ้หิน...” วินเอ่ยถามอย่างสงสัย

“อยากรู้จริงหรือ...” หินย่นถาม หน้าตายังหม่น ๆ

เมื่อทั้งสามพยักหน้าอย่างพร้อมเพรียง ก้อนหินจึงเอ่ยขึ้นว่า

“เรื่องมันเริ่มขึ้น ตั้งแต่สมัยเด็ก ๆ โน่นแหละ คือ...” ก้อนหิน
บอกเล่าเรื่องราวต่าง ๆ สมัยที่เขากับดอกไม้ยังเป็นเด็ก ตั้งแต่เรื่อง
ที่เขาชอบดิงผมเปีย เรียกยัยพันหลอ เอาหมากฝรั่งวางที่เก๋อ์ของ
ดอกไม้ ให้เจ้ากะพูนไปจับลูกชิ้นจากมือเธอ ขว้างงูใส่ตัก รวมทั้ง
เรื่องที่เขาแกล้งเธอในงานเลี้ยงส่งรุ่นพี...ที่ทำให้ดอกไม้เข้าใจว่า
เพราะเหตุการณ์นั้นแท้ ๆ ที่ทำให้หนูเหมินเธอ แล้วหันไปสนใจทราย
ริน น้องสาวของเขา...

พอเพื่อน ๆ ได้ฟังวีกรรมของเขากับดอกไม้...ทุกคนเอ่ย
เป็นเสียงเดียวกันอย่างพร้อมเพรียงราวนัดหมายว่า

“สมควรวะ”

ก้อนหินเลยยังทำหน้าเศร้า

“ต่อให้แกหล่อ ดั่ง และวิเศษแค่ไหน แกก็คงลบภาพในวันเก่า
ก่อนไม่ได้หรอกหินเอ๊ย...วันเสียแต่ว่า แกต้องเอาหัวใจตัวเองพิสูจน์

และยอมรับว่าที่แกล้งเขาวันเลี้ยงส่งรุ่นพี่วันนั้น เพราะแกหวงเขา”
เอกรัตน์แนะนำ

“ไม่มีทางห rokok พี่ อย่างจี้ยัดดอกไม้ก็หัวเราะผมแยะละสิ เรื่อง
อะไร!” ก่อนหินว่า

“เออ...ฟอร์มจัดนักก็กินหัวไปเถอะ” เอกรัตน์ว่า เป้กับวินก็
เออออ

“สงสัยวันนี้แกจะร้องเพลงรักรันทนต์ได้อารมณ์แน่ๆ หินเอ๊ย...”
เป้ว่า พลังหัวเราะเบาๆ อย่างขบขัน

“ทุเรศวะ หล่อซะเปล่า แต่ดันอกหักตั้งแต่ยังไม่เริ่ม” วินตอกย้ำ
ก่อนหัวเราะเยาะ

“นั่นสิ...สู้อกก็ไม่ได้ไ้วัน หน้าเหมือนปลาหมึกแบบนี้ ยังมีสาว
วิ่งชนกันไม่เว้นวัน” เป้ว่า

“ไอ้บ้า! หน้าตาแกดีกว่าฉันนี่” วินโต้ ก่อนปามอนอิงใส่
เพื่อน

“เฮ้อ...จะนั่งถกปัญหาหัวใจกันอยู่นานมัยนี้ เข้าห้องซัอมเถอะ
ไปหิน...อย่าคิดมาก ฉันรู้ว่าแกเป็นคนดี คนดี ๆ นะสวรรค์ไม่ใจร้าย
นักห rokok เชื้อข้า” เอกรัตน์ เข้ามาตึงแขนก่อนหิน แล้วโอบไหล่พา
เดินเข้าไปในห้องซัอมดนตรี วินกับเป้เลยเดินตามหลังไป

ตอนที่ 7

ดอกไม้ขยับตัวออกอย่างอึดอัด เมื่อรู้สึกว่าคุณที่นั่งอยู่ข้างๆ นิ่งขรั่มและเก็บปากเงียบมาตั้งแต่รถตู้วิ่งออกมาจากบริษัท ซึ่งภายในรถนอกจากดอกไม้กับก้อนหินแล้ว ยังมีทีมงานอีกสามคน ซึ่งเป็นช่างแต่งหน้า ทำผม และฝ่ายคอสตูมนั่งอยู่ด้วย

พอถึงสถานบันเทิงชื่อดัง ซึ่งเป็นธุรกิจแห่งหนึ่งของค่ายเอวี ก้อนหินก็เดินตรงดิ่งไปสมทบกับกลุ่มเพื่อนวงแบ็คอัฟ พูดคุยกันอยู่ชั่วครู่ ทั้งหมดก็มานั่งในห้องแต่งตัว ให้ช่างแต่งหน้า ทำผมละเลงฝีมืออย่างเชี่ยวชาญ จากนั้นเปลี่ยนชุด เพื่อเตรียมตัวสำหรับขึ้นเวที

“ขอน้ำดื่มหน่อย” ก้อนหินหันไปทางดอกไม้ ซึ่งนั่งอยู่มุมห้อง

ดอกไม้มองหน้าขรั่มๆ ของก้อนหิน ก่อนจะหยิบขวดน้ำเย็นให้ ก้อนหินดื่มน้ำเข้าไปเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ก่อนจะส่งคืนให้ดอกไม้ เมื่อฝ่ายกำกับเวทีส่งสัญญาณเรียกเพื่อขึ้นเวที

ก้อนหินกับวงแบ็คอัฟของเขาก็ขึ้นไปบนเวที...

ดอกไม้เดินเข้าไปยืนอยู่ด้านข้างเวที ดูก้อนหินที่กำลังทักทายผู้ชมที่คับคั่งอยู่ในผับ ด้วยรอยยิ้ม...เสียงกรี๊ดร้องอย่างคลั่งไคล้ของผู้คน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นสาว ๆ ดังกระหึ่ม จนดอกไม้นึกประหลาดใจว่าไปเอาเสียงมาจากไหนักหนา

กระทั่งเสียงดนตรีในจังหวะร้อนแรงเริ่มบรรเลง และเสียงร้อง
ท้าวแต่ทว่ามีพลังของก้อนหินดังขึ้น ทุกคนเหมือนพากันเดินไปตาม
จังหวะเพลงอย่างสนุกสนาน

ดอกไม้มองขึ้นไปยังร่างสูงของก้อนหินที่กำลังกระโดดโลด
เต้นอย่างเมามันส์บนเวที ด้วยความรู้สึกที่ปนประหลาดใจ เพราะ
นี่เป็นครั้งแรกที่ดอกไม้เห็นก้อนหินยืนอยู่บนเวที เขาดูเท่ สง่าและ
ดูมีความสุขกับการทำงานของเขา และดอกไม้ก็รู้สึกตัวชา เมื่ออยู่ๆ
ตามพรราวนั้นก็หันมาสบตาเธอ เพียงชั่วแวบเดียว ดอกไม้ก็รู้สึก
ถึงพลังบางอย่างจากแววตา ที่ทำให้เธอถึงกับหน้าร้อนผ่าว...อย่าง
ไม่รู้ตัว

เมื่อการแสดงของก้อนหินจบสิ้นลง ก็เป็นเวลาเกือบห้าทุ่ม
ดอกไม้ปฏิเสธที่จะให้รถตู้ไปส่งที่คอนโค ซึ่งจะต้องวนรถหลายรอบ
ไปส่งที่มงานให้ครบทุกคน

ขณะที่ดอกไม้ออกไปยังริมถนนเพื่อเรียกแท็กซี่ ก้อนหินก็เดิน
มาหา และบอกกับดอกไม้ว่า

“ฉันจะไปส่งเธอเองนะ”

“ไม่ต้อง ฉันกลับเองได้” ดอกไม้บอกเสียงห้วน

“ฉันมีธุระจะคุยกับเธอเรื่องงาน!” ก้อนหินเน้นคำ

“เรื่องงานก็ไปคุยที่ออฟฟิศสิ!” ดอกไม้ตัวตึงเสียง

“ก็มีเรื่องส่วนตัวบางอย่างด้วยเกี่ยวกับธนู” ท้ายเสียงนั้น
กระด้าง อย่างที่ดอกไม้แอบสะดุ้งอยู่ในใจ

ดอกไม้ไม่ถูกเหมือนกันว่า ทำไมจะต้องใส่ใจทำที่เย็นชาของอีก
ฝ่าย รวมทั้งสายตาง่ายอย่างที่คล้ายๆ ตัดพ้อหรือขุ่นเคืองนั้นเล่า
ในเมื่อดอกไม้กับก้อนหินก็ไม่ใช่คนที่จะมาใส่ใจซึ่งกันและกันอยู่แล้ว
ถ้าเขาจะมาพูดเรื่องที่เธอไปทานข้าวกับพี่ธนูนั้น เธอไม่เห็นจำเป็น

ต้องรับฟัง ในเมื่อชีวิตก็เป็นของเธอ ก้อนหินหรือใครก็ไม่มีสิทธิ์มา
ก้าวก่าย

แต่เอาเถอะถ้าเขาเอ่ยปากพูดขึ้นมาก่อน ดอกไม้ก็จะพูดทุก
อย่างที่เธอคิดเกี่ยวกับเรื่องของพีธนูเช่นกัน

เมื่อแท็กที่จอดตรงหน้า ทั้งสองก็ก้าวเข้าไปในรถ นั่งเคียงข้าง
กันอย่างมีนตึง นิ่งนิ่งอยู่เพียงอึดใจ ก้อนหินก็เอ่ยเสียงเข้มขึ้นก่อน

“เรื่องงานนะ เธอไม่ต้องไปคิดจะเปลี่ยนกับแนนหรือกับใคร
มาดูแลฉันหรอกนะ เพราะฉันบอกพีธนูไปแล้วว่า ฉันจะให้เธอดูแล
เท่านั้น!”

ดอกไม้ตัวต้วต่ายตาซ้อนเขาอย่างขุ่นเคือง ก่อนจะเอ่ยตอบ
กลับไปว่า

“ก็ทำไมล่ะ แนนเขาอยากดูแลนาย และฉันก็ไม่เต็มใจที่จะ
ดูแลนายนะ ทำไมนายถึง...อ้อ ฉันรู้แล้ว นายสะใจที่ได้เห็นฉันเป็น
เหมือนคนใช้ของนาย”

“เธอจะคิดยังไงก็แล้วแต่ฉันห้ามความคิดของเธอไม่ได้หรอก”
ก้อนหินลอบมองเสี้ยวหน้ามีนตึงของดอกไม้อย่างอ่อนใจ

“เธอไปกินข้าวกับธนูหรือ” ก้อนหินเอ่ยขึ้นเสียงเรียบ

“รู้แล้วมาถามทำไม!”

“เธอยังงั้นทำไม!” ก้อนหินรู้สึกว้าวเล็ดพุ่งไปทั่วเรือนร่าง
จนร้อนระอุ

“ก็ทำไม เขามาชวนไป ฉันก็ไป...หรือฉันจะต้องไปขออนุญาต
ใครนั่นหรือ” ดอกไม้ย่นเสียงแข็ง แล้วย้มหยัน เมื่อเห็นตาคมนั้น
วาววับ

“เธอก็รู้ว่าไอ้ธนูเป็นแฟนกับทรายริน”

“ฉันไม่ได้ไปเรียกเขามาหานะนายหิน เขามาหาฉันเอง และ
ถ้าเขายังรักและแคร์น้องสาวนายอยู่ล่ะก็...เขาคงไม่มาหาฉันหรอก!”

ดอกไม้เอ๋ยเสียงหยัน และรู้สึกสะใจที่เห็นแววเกรี้ยวกราดในแววตาของก้อนหิน

“นายชอบเล่นเกมมิใช่เหรอ...นี่ไงละ ถึงคราวฉันเล่นบ้าง...มันสนุกมัยละ และบางทีมันก็ถึงเวลาที่ฉันจะชนะบ้าง หลังจากที่ฉันพ่ายแพ้ นายกับน้องสาวมาแล้วครั้งหนึ่ง”

คำพูดของดอกไม้มันทำให้ก้อนหินพิงศีรษะกับผนังอย่างอ่อนแรง ด้วยไม่คิดว่าดอกไม้จะเจ้าคิดเจ้าแค้นขนาดนี้ ถึงแม้ก้อนหินจะรู้ว่าในบางสิ่งที่ดอกไม้พูดนั้นเป็นความจริง ใช่แล้ว...ถ้าเพียงแต่ธนูรักและยังแคร่ห้องสาวของเขาอยู่ ธนูคงไม่ไปหาดอกไม้หรือใครต่อใคร

มันคงไม่ต่างจากความคิดของเขา ที่ว่า...หากธนูรักและสนใจดอกไม้จริง ๆ เรื่องหน้าแตกอันแสนอับอาย ซึ่งเกิดจากน้ำมือของเขาในวันนั้น คงไม่สามารถทำลายความรู้สึกของธนูที่มีต่อดอกไม้ได้...ถ้าเพียงว่าธนูชอบดอกไม้จริง ๆ

“ดอกไม้เธอกำลังเล่นเกมที่อันตรายเกินไป รู้มั๊ยวันเวลาระหว่างวันนั้นกับวันนี้แตกต่างกันมาก ถ้าเธอแพ้...เธออาจสูญเสียมากมายกว่าวันนั้น และเธอคิดเธอว่าไอ้ธนูมันจะจริงจังกับเธอ”

“นั่นเป็นปัญหาของฉันนะ นายไม่เกี่ยว!”

ทันใดเสียงโทรศัพท์มือถือของดอกไม้ก็ดังขึ้น เมื่อก้มลงมองหมายเลขบนจอ เธอก็สะดุ้งยี้มที่มุมปาก ก่อนจะกดรับ...

“หวัดดีค่ะพี่ธนู ยังไม่นอนอีกเหรอคะ” เสียงที่ทอดออกมาหวานเกินนิสยเจ้าตัวนั้น มีผลทำให้คนที่นั่งอยู่ข้าง ๆ จ้องเธอตาเขม็งทันที

“ค่ะ ดอกไม้อยู่ในรถแท็กซี่ ใกล้จะถึงคอนโดแล้วค่ะ ยังไงพรุ่งนี้เจอกันนะคะ ผันดีค่ะ” ดอกไม้ยิ้มร่าเรีงก่อนเก็บโทรศัพท์ลงในกระเป๋าถือ

ในขณะที่ที่ก้อนหินนั่งเงียบ กระทั่งรถจอดสนิทหน้าคอนโดของ
ดอกไม้...

“ขอบใจที่อุตส่าห์มาส่ง!” ดอกไม้เอ่ยเสียงแข็ง ก่อนจะเดินลง
จากรถ

ธนูสะดุ้งตื่นเมื่อได้ยินเสียงกริ่งหน้าห้อง เขางัวเจียวมองลอด
ช่องเล็ก ๆ หน้าประตู เห็นก้อนหินยืนหน้าเขม่ออยู่ จึงเปิดประตูห้อง
“มีไรวะตึกตื่น” ธนูถามขึ้น พร้อมหัวไปด้วย
ก้อนหินไม่ตอบ แต่ก้าวขายาวเข้ามานั่งในห้องนั่งเล่น
“ไอ้หิน นี่มันตึกแล้วนะโว้ย ช่างวงนอน” ธนูเอ็ดเสียงดังอย่าง
หงุดหงิด

“แกไปยุ่งกับดอกไม้ทำไมวะไอ้ธนู” ก้อนหินถาม ใบหน้าคม
เข้มนิ่งขรึม

“อะไรของแก ยุ่งเรื่องของข้าทำไมวะ” ธนูพึมพำ

“แกเป็นแฟนน้องข้านะไอ้ธนู” ก้อนหินพยายามเน้นเสียง มอง
เพื่อนอย่างกลั่นโทสะ

“หิน ฉันขอพูดกับแกแบบตรง ๆ แบบเพื่อนที่พูดคุยกันได้ ว่า
ความรู้สึกที่ข้ามีต่อน้องสาวแกเปลี่ยนไปแล้ว และนับวันข้าก็ยิ่งรู้สึก
ว่าระหว่างข้ากับทรายนั่น มันยากจะไปกันได้อีกต่อไป แกเข้าใจข้า
มั๊ยะหิน”

ก้อนหินนิ่งงัน มองหน้าเพื่อนอย่างผิดหวัง จนถ้อยคำ...และ
รับรู้เพียงแค่ว่า...บางทีอาจเป็นความผิดของเขาเอง ที่ทำให้ธนูหันมา
มองและคบหากับน้องสาวของตัวเอง โดยลืมนึกคิดไปว่า จริง ๆ แล้ว
ธนูนั้นให้ความสนใจดอกไม้มาก่อนแล้ว เพราะเขาเบนความสนใจ
ของธนูมาที่น้องสาวได้ แต่ไม่สามารถทำให้ธนูมารักน้องสาวเขาได้
อย่างเต็มหัวใจ

“ฉันถามแถมแบบเพื่อนนะธนู...แกชอบดอกไม้จริง ๆ เหมอ”
ถามออกไปแล้ว ก็อหิหนก็กลืนใจรอคำตอบ

“ใช้วะหิหน ฉันชอบดอกไม้จริง ๆ ชอบมาตั้งแต่คราวโน้น แต่ตอนนั้นฉันยังไม่มั่นใจตัวเองนัก และชี้ขี้ลาดที่จะควงผู้หญิงที่หน้าตัก ในงานสำคัญของโรงเรียนแบบนี้”

“ตอนนี้แกมั่นใจว่าชอบเขาจริง ๆ และกล้าหาญพอที่จะยอมรับทุกอย่างเกี่ยวกับเขาเหมอวะ” อหิหนถามต่อ

“ใช่...” ธนูตอบอย่างมั่นใจ

“ถ้าแกมั่นใจขนาดนั้น ฉันก็จะพูดกับยัยทรายเอง ขอให้แกโชคดีกับความรักครั้งใหม่ของแกก็แล้วกัน”

“ชอบใจวะหิหน แกเป็นเพื่อนที่ดีและเข้าใจเข้ามาตลอด” ธนูตอบไหล่อกอหิหนเบา ๆ อย่างซึ้งใจ

น้ำตาทรายรินปริ่มขอบตา และหลังไหล่ออกมาอย่างสุดกลืน แม้จะพยายามยอมรับความจริงว่าธนูไม่ได้รักเธออีกต่อไป หรือไม่เขาก็ไม่เคยรักเธออย่างที่เธอรักเลย

“ทรายอย่าโกรธดอกไม้เขานะ” อหิหนว่า พลังลูบผมของน้องสาวอย่างปลอบใจ

“คะ...ทรายไม่โกรธหรอก ตรงกันข้าม...จริง ๆ แล้วพวกเขาควรจะได้คบกันตั้งแต่คราวโน้น แต่เพราะ...ช่างเถอะทรายไม่อยากจะเรื่องเก่า ๆ และที่ทรายรู้ว่าโกรธดอกไม้ไม่ได้ เพราะจะว่าไปธนูเปลี่ยนไปตั้งแต่ที่ยังไม่เจอดอกไม้ และทรายรินก็มั่นใจว่าเขาก็มีคนอื่นมาก่อนหน้านั้น เพียงแต่ทรายไม่รู้ว่าผู้หญิงคนนั้นเป็นใคร”

“ถ้าไม่สบายใจก็กลับไปอยู่บ้านได้นะ” อหิหนบอกน้องสาว

“ไม่เป็นไรคะพี่หิหน ตอนนี้นางทรายยุ่งมาก ทรายคงไม่มีเวลาฟังชานานานักหรอก”

“อ้อ...คุณดูแลตัวเองนะ และช่วงนี้พี่จะต้องซ้อมหนัก เพราะ อาทิตย์หน้าต้องไปเล่นที่เชียงใหม่”

“คะ พี่ห็นไม่ต้องเป็นห่วงทรายนะคะ ยังไงทรายจะดูแลตัวเอง และตัดใจจากคนที่ไม่ได้รักเราอีกต่อไป”

“ดีแล้วล่ะที่คิดแบบนี้” ก้อนห็นว่าเสียงเศร้า ดวงตาคมนั้น หม่นแสง

“พี่ห็น...ถามจริง ๆ เอะพี่ชอบดอกไม้ไหม๊” ทรายรินถาม เสียงแผ่ว

“บ้าน่า...พี่จะไปชอบยัยบ้านั้นได้ยังไง พุดอะไรไร้สาระ กลับก่อนดีกว่า” ก้อนห็นว่า พลาดลูกจากเก้าอี้ แล้วเดินออกจาก คอนโดฯ ของน้องสาวอย่างรีบร้อน เหมือนกลัวว่าอีกฝ่ายจะรุกราม ในสิ่งที่เขาเองก็ยังไม่อยากตอบ ด้วยว่าความรู้สึกเวลานี้ หม่นหมอง เกินกว่าจะยอมรับความจริง

ก้อนห็นเป็นนักร้องดังมีชื่อเสียง รูปหล่อ มีผู้หญิงมารุมล้อม มากมาย ทั้งนางแบบ นักร้อง นักแสดง ไฮโซฯ คนดัง แต่เขากลับ ไม่สามารถทำให้ผู้หญิงธรรมดาอย่างดอกไม้ หันมามองเขาได้มันน่า เศร้ามันก็...

ดอกไม้ไม่ลังเลที่จะก้าวขึ้นรถของธนู เมื่อรู้ว่ามีสายตาของ ก้อนห็นกำลังมองตาม เธอเหยียดยิ้มอย่างสะใจ ก่อนจะหันไปยิ้ม หวานกับเจ้าของรถ

“งานเป็นไงบ้างครับวันนี้” ธนูถาม ก่อนจะออกรถไปจากหน้า บริษัท

“วันนี้ก็ดีหน่อยค่ะ ไม่ได้ไปไหน ก็แค่เตรียมตัวสำหรับการเล่น คอนเสิร์ตที่เชียงใหม่ในวันเสาร์นี้นะคะ” ดอกไม้เอ่ยเสียงใส มอง ไบหน้าคมหล่อหน้าอย่างชื่นชมและปรีดิ์สุข เพราะไม่คิดว่าชีวิตเธอ

และเขาจะมาบรรจบกันได้ หลังจากที่ดอกไม้สิ้นหวังไปแล้ว...ในวันงานเลี้ยงส่งรุ่นพี่เมื่อหกปีก่อน

“ครับ เชียงใหม่อากาศคงเริ่มเย็นแล้ว ยังไงก็อย่าลืมดูแลตัวเองนะครับ พี่เป็นห่วง” ธนูเอ่ยเสียงนุ่ม จนดอกไม้ยิ้มแก้มปริ

“พี่ธนูน่ารักจังคะ” ดอกไม้รู้สึกเช่นนั้นจริงๆ

“แล้วจะรักพี่ได้มั้ยละ” เขาหันมาถามที่เล่นที่จริง แต่ความรู้สึกดอกไม้นั้นลึกลงไปจนพลั้งปากไปแทบไม่ต้องขบคิด

“ก็คงรัก...ถ้าหากพี่ธนูยังไม่มีใคร”

ธนูหัวเราะเบาๆ ก่อนจะเอ่ยเสียงร่าเริงว่า

“นายหินไม่ได้บอกดอกไม้เหรอครับ ว่าพี่กับทรายเลิกกันแล้ว”

“อะไรนะคะ!” ดอกไม้อุทานอย่างตระหนก เพราะไม่คิดว่ามันจะรวดเร็วขนาดนั้น

“ทำไมคะ หรือว่า...”

“ไม่ใช่เพราะดอกไม้หรือกนะครับ พี่กับทรายนะไปกันไม่ได้มานานแล้ว และพยายามปรับตัวกันมาตลอด แต่สุดท้ายทรายก็ยอมรับความจริง ว่าระหว่างพี่กับเขาไปกันไม่ได้จริงๆ”

แม้คำอธิบายของธนูนั้นจะเหมือนคำพูดคลาสสิกของคู่รักที่เลิกรากัน แต่ดอกไม้ก็อดรู้สึกหวั่นไหวไม่ได้ ถึงแม้สักๆ เธอจะรู้สึกเห็นใจทรายรินอยู่บ้าง แต่ความแค้นและอยากเอาชนะนั้นกลับมีมากกว่า ดอกไม้จึงแอบยิ้มเยาะอยู่ในใจ

ค่าคืนนั้นดอกไม้จึงมีความสุขและร่าเริงเป็นที่สุด ไม่คิดฝันว่าจะมีวันได้ใกล้ชิดเขาแบบนี้ ผู้ชายที่เธอฝันถึงมาตลอด ตั้งแต่เรียนมัธยม...กระทั่งตอนนี้ไม่มีใครมาแทนที่เขาได้

ทั้งสองพากันไปทานอาหารร้านริมแม่น้ำ แสงไฟและแสงดาวเหมือนสะท้อนพราวระยับดงาม ไม่ต่างจากดวงตาคู่สวยของ

ดอกไม้ ที่พรารหวานด้วยอímในความรู้สึก

เขาดักอาหารใส่จานให้เธออย่างเอาอกเอาใจ และพูดคุยถึงเรื่องราวในชีวิต การงาน ครอบครัวและเพื่อนฝูง...ดอกไม้ยิ้มรับกับถ้อยคำนุ่มนวลอย่างชื่นชม เมื่อรู้ว่าเขาสามารถดูแลงานทำเพอร์เฟกต์ ซึ่งเป็นธุรกิจส่งออกของครอบครัว

“ถ้าดอกไม้เบื้องานที่ทำอยู่เมื่อไหร่ ก็ไปทำงานที่บริษัทพี่ได้นะครับ” เขาเอ่ยขึ้นด้วยรอยยิ้ม

“จริงหรือคะ” ดอกไม้เอ่ยเสียงร่าเริง

“จริงสิครับ” เขาย้ำคำ

“ดอกไม้จะไปทำอะไรได้ล่ะคะ” ดอกไม้รำพึงไม่จริงจังนัก เพราะถึงจะรู้สึกดีกับชายหนุ่มแค่ไหน แต่ก็เหมือนว่าเธอเพิ่งได้เริ่มต้นรู้จักเขา ไม่ใช่แอบมอง แอบชื่นชมอย่างสมัยเป็นเด็กมัธยม

“ถ้าไม่รู้จะไปทำอะไร ก็ไปเป็นเลขาของพี่ก็ได้ครับ” ธนูว่า พลางมองหน้าเกลี้ยงเกลาของดอกไม้ ดวงตาคมหวานของเขา ยิ่งพรารระยับ ดอกไม้เขินจนอยากจะบิดตัวไปมา แต่เธอก็ทำได้แค่อímหน้าหวาน ใบหน้าเป็นสีระเรื่อ และหลบสายตาของเขาอย่างเอียงอาย

“ขอดอกไม้คิดดูก่อนนะคะ” ดอกไม้ว่าเสียงแผ่ว

“ได้ครับ พี่รอได้ เพราะก็รู้ว่าเราเพิ่งได้คุยกันจริงจัง พี่ไม่รีบร้อนหรอกครับ” ธนูว่า มองดอกไม้อย่างเข้าใจ

“ค่ะ...”

คำคืนนั้นจบลงด้วยการ นั่งมองสายน้ำ แสงจันทร์ สบตากันอย่างเอมใจ โดยที่ไม่ว่าจะมีสายตาเศร้าๆ ของใครคนหนึ่งมองตามอย่างร้าวราน